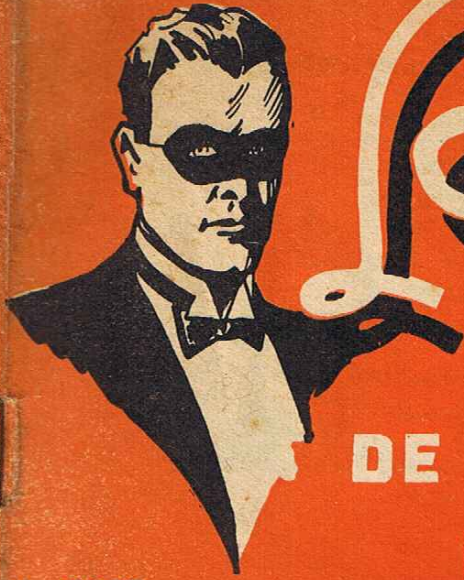

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Zwarte Anna

Nr 2045

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

ZWARTE ANNA

HOOFDSTUK I.

MABEL KRIJGT EEN BERISPING

De hoofdinspecteur van Scotland Yard, mijnheer Phileas Baxter, was die ochtend in een tamelijk slecht humeur, zoals zijn oude secretaris Marholm van uit zijn hoekje in het vrij grote werkvertrek van de chef aanstonds kon opmerken.

— Zeker slecht geslapen ! bromde hij voor zich heen. Want de ochtendbladen maken het ditmaal nogal schappelijk ! De heren zijn zeker een beetje gestust, omdat onze jongens gisteren de moordenaar van de juwelier in Bondstreet hebben weten te pakken !

Het is onzeker, of de reden van mijnheer Baxter's sombere gemoedsgesteldheid inderdaad aan slapeloosheid moest worden toegeschreven, maar het feit bestond, dat hij Marholm nauwelijks behoorlijk goede morgen wenste en

brommend voor zijn schrijftafel ging zitten, om aan zijn knevels te gaan trekken, die hij weer zo lang mogelijk liet groeien en die hij met de grootste zorg scheen te vertroetelen.

Hij bekeek zich zelf in het zakspiegeltje, dat hem nooit verliet en die aanschouwing scheen hem weer een weinig op te vrolijken, ofschoon er nog een diepe rimpel tussen zijn wenkbrauwen bleef bestaan.

Hij wierp een vlugge blik op het stapeltje brieven, dat reeds geopend en wel en van kleine aantekeningen voorzien, naast de vloei legger gereed lag, zuchtte eens en vroeg zonder Marholm aan te zien :

— Veel belangrijks, Marholm ?

— De gewone zaken, chef ! De bankrover White kan ieder ogenblik gepakt

worden en die zaak van de aanslag op de premier is zo goed als opgehelderd. Verder de gewone inbraken en diefstallen, driemaal een manslag in het East End, een bloedige vechtpartij in een kroeg aan de Theemskade, kortom het gewone menu. Maar er is een brief bij van een zekere « Zwarte Anna », die u wel belang zal inboezemen.

— Wie is Zwarte Anna, Marholm?

— Een lid van de bende « De Gouden Cirkel », chef! Een pas.gestichte bendel

— En die vrouw schrijft mij brieven? riep Baxter in toornige verbazing uit. Zit die dan niet achter slot en grendel?

Marholm haalde de schouders op en antwoordde:

— Waarom zou zij in de gevangenis zitten, chef? Men kan haar alleen maar ten laste leggen, dat zij lid is van een verboden vereniging en zelfs dat nog niet eens! Want er zijn geen bewijzen voor. En op dat lidmaatschap staat geen gevangenisstraf. Ik heb de brief bovenop gelegd.

Met een soort gegrom nam Baxter de brief van het stapeltje. Hij was op ordinair papier en met een slordige vrouwenhand en vol taalfouten geschreven.

De brief luidde aldus:

Mijnheer de Hoofdcommissaris!

Een paar nachten terug viel er iets voor in een huis in Whitechapel, dat nogal opzien heeft gebaard en waarbij een van uw vrouwelijke detectives, ik weet niet hoe zij heet, een grote rol heeft gespeeld. U weet natuurlijk best, dat ze zich bij ons had ingedrongen en zich had uitgegeven voor een van ons, om onze geheimen af te luisteren. Ik zeg niet, dat het geen stout stukje was, daar niets van, maar ik vind dat zij zich gemeen heeft gedragen, want zij heeft ons verraden en een paar van de jongens zijn in jullie handen gevallen door haar schuld.

Maar dat is achter de rug en ieder heeft zijn broodje. Misschien is het wel haar werk en ik heb het mijne. Maar ik wil op iets anders komen. Op die avond was er een man in dat huis, die U wel

heel goed zult kennen? John Raffles is zijn naam, tenminste zo wordt hij genoemd. Ik mag het misschien niet verklappen, maar wij hadden hem bijna te pakken en dan zou hij ons nooit weer lastig gevallen zijn. Maar hij is de dans ontsnapt. En nu is het gekke, dat wij geen woord van dat alles in de bladen hebben gelezen. Hoe zit dat? We hadden hem in hetzelfde hok gestopt met jullie vrouwelijke detective en daar moesten de agenten — jammer genoeg een beetje te vroeg — die twee gevonden hebben. Nou zou ik wel eens willen weten, hoe dat eigenlijk in mekaar zit, dat jullie hem niet hebben vastgehouden! Bang voor Raffles soms? Dat zou me niks verwonderen, want hij is jullie altijd te glad afgeweest. Maar dan is het toch wel raar, dat we geen steek in de kranten gelezen hebben van dat zaakje! En toch is het al vier dagen geleden. Mogen we nog weten wat er achter zit?

Zwarte Anna.

Baxter las de brief nog eens van begin tot einde door, legde hem neer, zette zijn geweldig grote lorgnet af en barschte uit:

— Daar begrijp ik geen tittel of jota van! Wat bedoelt dat schepsel? Wat is dat voor een gebeurtenis, waar ze het over heeft?

Marholm keek zijn chef een ogenblik met z'n grijze muizenogjes aan, zoals men naar een wonderlijk natuurverschijnsel kijkt en zei toen rustig:

— Het is iedereen bij de politie duidelijk, dat de vrouwelijke detective, waar de briefschrijfster het over heeft, Miss Mabel Armstrong is. Zij was bij die zaak betrokken en het is een zaak van vrij groot belang geweest, chef. Juffrouw Mabel heeft daar bijna het leven bij ingeschoten. U weet toch wel, dat ze zelf had aangeboden, zich te vermommen als een juffrouw van de vlakte, een dievenmeid, en zodoende achter de geheimen te komen van de nieuwe bende?

— Dat weet ik, Marholm, dat weet ik! Denk je dat ik gek ben of suf, of

kinds? riep Baxter ongeduldig.

— Dat zou heel oneerbiedig van mij zijn, chef! zei Marholm droogjes.

— Maar wat raaskalt dat mens over Raffles? ging Baxter verstoord verder. Als die er bij de overval van onze agenten in het dievenhol geweest was, hadden zij hem toch moeten arresteren?

— Dat is zeker een vreemd geval, mijnheer Baxter, maar die zaak zal wel duidelijk opgehelderd worden, als u zich de moeite wilt geven, het Miss Mabel zelf te vragen!

— Daar zeg je een waar woord, Marholm! En als die Rode Griet, ik wil zeggen Zwarte Anna, gelijk mocht hebben, dan zal ik niet nalaten, juffrouw Armstrong zeer ernstig te onderhouden over het plichtsverzuim! Is ze hier op het ogenblik?

— Een half uur geleden gekomen, chef.

Baxter drukte op het knopje aan de onderkant van zijn schrijftafel en zei tot de binnentredende bode:

— Ga naar de kamer voor de dienstdoende detectives en vraag of juffrouw Armstrong onmiddellijk hier wil komen.

De agent verwijderde zich en een minuut later ongeveer ging de deur weer open en Mabel Armstrong, de detective, trad binnen.

Zij was niet veel ouder dan drie of vierentwintig jaar en men kon zich nauwelijks voorstellen, dat dit knappe, elegante meisje, eenvoudig, maar smaakvol gekleed, een der schranderste en stoutmoedigste vrouwelijke detectives van geheel Scotland Yard was.

Zij had schrandere, donkere ogen, een slank figuur en gitzwart haar, half lang geknipt.

Hier stond een der beste en meest belovende leerlingen van de grote Sullivan, een der beste detectives, die Engeland ooit heeft gekend en daarvoor een van Raffles' gevaarlijkste tegenstanders.

Het meisje moest onmiddellijk hebben gemerkt, dat er iets gaande was, want zij wierp een snelle blik in de richting van het tafeltje van Marholm.

die zijn wenkbrauwen zo hoog mogelijk optrok en tegelijkertijd zijn smalle, magere schouders.

Baxter had zich achterover in zijn bureaustoel geworpen, keek de jonge detective strak aan, met een onvriendelijke uitdrukking in zijn ogen en begon op strenge toon:

— Juffrouw Armstrong, ik geloof dat u mij een paar ophelderingen verschuldigd zijt. Ik zal zo vrij zijn, u enige ogenblikken te onderhouden over de invallen van onze agenten in een geheime vergaderzaal van de pas gestichte bende van de «Gouden Cirkel», ergens in White-chapel, vier nachten geleden.

Het meisje was een weinig bleker geworden, had de mooie lippen op elkaar geknepen en keek haar chef recht in de ogen, zonder zich te bewegen.

Baxter ging voort:

— Ik ben de eerste geweest, juffrouw Armstrong, om te erkennen, dat u zich in deze zaak zeer schrandere hebt gedragen. Het was een hoogstgevaarlijke onderneming, om u in het gezelschap van die misdadigers in te dringen en hun geheimen af te luisteren.

— Het was het enige middel, chef en daarom heb ik het moeten toepassen! zei Mabel Armstrong kalm.

— Het blijft een dappere daad van u! Intussen blijkt het mij, dat er nu een en ander op te helderen valt. Ik heb hier een brief van een zekere Zwarte Anna, wier vriendin gij geworden waart. Lees die brief eens aandachtig, alvorens ik u verdere vragen zal stellen!

Hij had het meisje de brief toegestoken en Mabel las hem zonder overhaasting. Toen zij hem uit had, was zij nog een beetje bleker geworden en Baxter fronsde de wenkbrauwen.

— Die vrouw zegt in haar brief, juffrouw Armstrong, dat John Raffles in de bewuste nacht in dat huis is geweest! Is dat zo?

— Ja, chef — het is zo!

— Wilt u mij eens verklaren, waaraan het is toe te schrijven, dat de politie daar niets van wist?

— Hij redde mij het leven, het was mij onmogelijk hem te verraden!

— Een zonderlinge verontschuldiging! Ik verzoek u, juffrouw Armstrong, mij de zaak zo kort mogelijk uiteen te zetten!

— Het is heel eenvoudig, mijnheer Baxter. U weet, dat ik die avond weer naar het dievenhol was gegaan. Niemand wantrouwde mij nog, naar ik geloofde, maar dat moet een vergissing zijn geweest, zoals nu blijkt, want Zwarte Anna had mij nog wel niet doorzien, maar zij koesterde argwaan! Er had een soort vergadering plaats en midden in werd de deur open geworpen en brachten een paar kerels een man binnen, die ik zeker niet herkende, maar die vast en zeker John Raffles moest zijn, zoals later bleek. De voorzitter wilde korte metten met hem maken en diezelfde nacht zou hij vermoord worden. Zij sloten hem op in een klein hok van beton, in de kelder van het huis, waarin de bijeenkomst plaats had. Het hok werd afgesloten met een met ijzer beslagen deur. Er zaten drie zware grendels op. Zelfs voor een man als Raffles was het onmogelijk, te ontsnappen. Mijnheer Baxter, wat zoudt u in mijn plaats gedaan hebben?

De vraag kwam zo onverhoeds, dat de hoofdinspecteur er geheel door overrompeld werd. Hij stotterde een weinig verward:

— Wat zou ik gedaan hebben? Wel, wel, ik zou uit alle macht geprotesteerd hebben!

— Protesteren tegen een bende dieven en moordenaars? zei Mabel spottend. Dat zou wel veel geholpen hebben! Men had evengoed tegen een tijger kunnen protesteren, als hij aanstalten maakt, u op te peuzelen!

— Maar er was toch politie in de buurt, die wachtte op uw sein?

— Ongetwijfeld. Maar het zou heel dom zijn geweest, die op dat ogenblik te gaan roepen, want Zwarte Anna verloor mij niet uit het oog en lang vóór mijn mannen er waren, zou men Raffles een paar kogels door het lichaam hebben geschoten!

— Ik vraag mij af of dat wel zo erg zou zijn geweest! gromde mijnheer Baxter, kwaadaardig.

De jonge detective wierp hem een verwonderde, verwijtende blik toe en zei:

— Raffles is een vijand van onze maatschappij, mijnheer Baxter, maar hii is in zijn soort een volmaakt gentlemen. Menig salonheld in rok en witte das en met veel pommade in het haar, kan niet in zijn schaduw staan. Zulk een man laat men niet klakkeloos doodschieten, als men het verhinderen kan. Ik zou mij zelf dat nooit vergeven hebben. Integendeel, ik besloot hem te bevrijden, op voorwaarde, dat hij zich aan mij zou overgeven.

— Daar zal hij wel dadelijk op zijn ingegaan! zei mijnheer Baxter met een schamper lachje.

— Dat deed hij toch werkelijk, mijnheer Baxter! Zonder de minste aarzeling!

— En geloof je nu werkelijk, meisje, dat die man zijn woord zou hebben gehouden en je als een lam gevolgd zou zijn naar Scotland Yard?

— Daar ben ik van overtuigd, chef! O, wat kent u die man toch nog weinig! Geloof mij, zijn woord is minstens even goed als dat van een edelman. Als dat andere niet gebeurd was, dan zou hij nu achter slot en grendel zitten! Maar alles liep mis. Zwarte Anna was mij nageslopen en juist toen ik de grendels van het hok had teruggeschoven en zag dat Raffles zich zelf al handig van de touwen had bevrijd, waarmede de schurken hem gebonden hadden, gilte de furie het gehele huis bijeen en ik dacht dat alles al verloren was. Maar Raffles is ongelooflijk slim. Hij hield zich dood en men wierp ons beiden in het hok van beton terug, sloot en grendelde de deur opnieuw en liet toen dat hermetisch gesloten vertrekje langzaam vol water lopen! Ik zou jammer verdronken zijn, op een vreselijke manier zijn omgekomen, als Raffles mij niet gered had. Ik zal u een beschrijving besparen van de merkwaardige wijze, waarop hij dat deed. Als u het weten

wilt, moet u het rapport nog maar eens nalezen. Mijn mannen kwamen juist toen wij vrij waren. Zij vroegen wie die vreemde heer was, die me het leven had gered. Had ik nu werkelijk moeten zeggen: die man, aan wie ik mijn leven verschuldigd ben, is de langgezochte gentlemandief, hij is John Raffles. Als ik dat gedaan had, had ik mij zelf mijn hele leven moeten haten! Ik kon niet anders doen!

— Maar daarmee hebt u ook uw plicht verzuimd, juffrouw Armstrong! zei Baxter, na enige ogenblikken te hebben nagedacht. De plicht van de politiebeambte jegens de gemeenschap moet zwaarder wezen dan wat ook!

— Ook dan dankbaarheid?

— Ongetwijfeld!

— Nu, dan zal mij niets overblijven, mijnheer Baxter, dan mijn ontslag in te dienen! zei het meisje op zachte toon en met gebogen hoofd.

— Ho, ho, zo ver zijn wij nog niet! riep Baxter uit. Maar gestraft moet u worden! en uw straf zal hierin bestaan, dat ik u opdraag, juffrouw Armstrong, ons die Raffles zo spoedig mogelijk in handen te leveren! Of is dat gevoel van dankbaarheid nog steeds niet uitgewerkt?

— Als ik eerlijk mag zijn, dan zou ik werkelijk liever gezien hebben, dat die zware taak aan een ander werd opgedragen, mijnheer Baxter! Want dat gevoel van dankbaarheid is zeker nog niet dood en ik vind het een ellendig denkbeeld op de man te moeten jagen, die mijn leven redde. Aan de andere kant zie ik wel in, dat dit toch wel wat

heel erg sentimenteel zou zijn en dat een ware detective daaraan niet mag toegeven. In ieder geval is hij onze vijand en dat zal ik steeds voor ogen houden. Ik vind dat u mij heel toegeeflijk behandeld hebt, chef en ik neem dus de opdracht aan! U zult zeker zelf wel weten, hoe ongehoord zwaar ze is!

— Dat ontken ik niet, juffrouw Armstrong! Maar u hebt reeds vroeger bewijzen afgelegd van buitengewone schranderheid en moed. U bent een waardige leerlinge van onze grote Sullivan. En daarom vertrouw ik u die speciale taak toe! Geloof u dat u Raffles nog zoudt herkennen, als u hem terug zaagt?

— Zeker, mits hij dezelfde vermomming droeg van die avond! Maar Raffles heeft honderd gedaanten! Ik zal echter mijn best doen, dat belooft ik u. Al was het maar uit dankbaarheid, omdat u mij niet aanstonds uit de dienst ontslagen hebt!

— Zover zijn we nog niet, juffrouw Armstrong! Maar laat het u een prikkel zijn, om het uiterste te doen, teneinde die man terug te vinden! U kunt nu wel gaan!

En Mabel Armstrong ging zwijgend het vertrek uit, heen en weer geslingerd tussen verschillende gevoelens, maar vast besloten om haar plicht te doen.

Mijnheer Baxter wreef zich in zijn dikke, witte handen en vond zich zelf een groot man, omdat hij zo voortreffelijk de snaren van het vrouwelijk gemoed had weten te bespelen en er het vaste besluit aan had weten te ontlokken, de gevaarlijke Raffles te vatten.

HOOFDSTUK II.

ZWARTE ANNA BIEDT HAAR DIENSTEN AAN

Mabel Armstrong begaf zich onmiddellijk naar haar eigen vertrekje in het sombere, reusachtige gebouw en liep de grote zaal voorbij, waar de detectives meestal bijeen komen.

Zij wilde even alleen zijn met haar gedachten.

Zij begreep ten volle de omvang van haar taak die haar zoeven was opgedragen. Reeds vroeger had men een vrouw op Raffles afgezonden, bovendien nog heel wat mooier dan zij zelf was, een ware schoonheid, zeer slim, zeker wel even moedig als zij. Het resultaat was een volslagen mislukking geweest. Raffles had het spelletje aangevaard en schitterend gewonnen!

Zou zij nu beter slagen, waar sterkeren dan zij verloren hadden? Zij moest maar op het toeval rekenen en op haar goed geluk, meende zij. Het had volstrekt geen doel, in het wilde naar Raffles te gaan zoeken, want niemand had er enig denkbeeld van, wie hij eigenlijk was, of waar hij zich kon ophouden. Alleen was bekend, dat hij te Londen op zijn minst vijf huizen had, waarheen hij zich in geval van nood kon begeven.

Zij dacht nog na over een plan van aanval, toen er op de deur werd geklopt en een agent haar kwam zeggen, dat Zwarte Anna verzocht haar te mogen spreken.

Mabel kwam met een schok van haar stoel overeind, maar zij beheerste zich onmiddellijk en zei rustig:

— Laat haar maar hier komen! Maar blijf een beetje in de buurt. Ik weet volstrekt niet wat zij voornemens is. Ze moet nog altijd woedend op mij zijn!

— In de kamer blijven, Miss? stelde de agent voor.

— Dat is niet nodig, ik heb mijn dienstrevolver. Als je maar op de gang in de buurt blijft, zodat ik je desnoods kan roepen.

De agent ging heen en een ogenblikje daarna maakte hij plaats voor een vrouw van zeker veertig jaar, maar die alles in het werk stelde er twintig jaar jonger uit te zien, met de hulp van kunstmiddelen, die echter haar verlepte kleur en de rimpels naast haar ogen niet konden verbergen. Haar ogen waren buitengewoon groot en van dat ondoorgrondelijke zwart, dat zo afstotend kan werken, als een rouwfloers.

Zij was elegant gekleed en had een sigaret tussen de vingers. Het was duidelijk, dat zij haar best deed, zich onbevangen voor te doen, maar dat gelukte haar maar half. Haar ogen waren eerst met een flits van haat naar de detective gegaan en die was te vlug van begrip om niet in te zien, wat er in Zwarte Anna moest omgaan.

Zij maakte een uitnodigend gebaar naar een stoel en zei glimlachend:

— Ga even zitten, Anna. Maak het je gemakkelijk.

De vrouw nam plaats, sloeg het ene been over het andere en vroeg toen kortaf:

— Mag ik roken?

— Welzeker! Geneer je niet! Je hebt daar een Camell! Ik had het onmiddellijk geroken!

— Ja, je bent snugger genoeg, dat weten we allemaal wel! zei Zwarte Anna, schamper. Luister eens, liefje, je zult wel begrijpen, dat ik tegenover jou

niet bezielde ben met liefderijke gevoelens, niet waar?

— Het tegendeel zou me verbazen! antwoordde Mabel, beminnelijk. Ik heb me bij jullie ingedrongen, ik heb de rol gespeeld van een vrouw van verdachte zeden en dat alles om jullie er in te laten draaien, zoals dat bij jullie heet.

— En dat was je bijna gelukt ook! zei Anna en voor een ogenblik lichtten haar zwarte ogen op onheilspellende wijze. Ik heb naderhand begrepen, dat het nu eenmaal je vak is, al vind ik het een smerig vak.

— Ieder zijn meug, zei de boer, antwoordde Mabel, schouderophalend. Ik vind mijn vak daarentegen heel mooi. Maar dat kwam je mij natuurlijk niet vertellen, Anna. Wat is dan wel het doel van je komst?

— Dat zal ik je zeggen! Ik steek het niet onder stoelen en banken, dat ik een hekel aan je heb, maar er bestaat hier op deze aarde nog iemand anders, die ik zo fel haat, dat jij, daarbij vergeleken, een dikke vriendin van mij bent! Je weet natuurlijk wie ik bedoel. Ik spreek over Raffles. En laat ik je zeggen, dat ik alle redenen heb om hem te haten. Dat begon al vijf jaren geleden. Toen hield hij onder de jongens huis op een vreselijke manier. Bij tientallen wandelden ze de gevangenis in en dat was zijn werk. Mijn eigen kerel hebben ze gehangen, en het is, zo waar ik leef, de enige man geweest, van wie ik werkelijk gehouden heb! En dat was ook een gevolg van zijn bemoeizucht. Daarna is het steeds erger geworden. Ik heb hem meegemaakt in Chicago, drie jaar geleden en op het nippertje hadden wij hem toen te grazen genomen, maar hij ontsprong de dans weer. O, ik verzeker je, dat hij mij onmiddellijk herkend heeft, al heeft hij het niet laten merken. Je zou hem wel graag willen pakken, is het niet?

— Dat zou ik! antwoordde Mabel langzaam en zonder de vrouw in de fonkelende, gitzwarte ogen te zien. Maar ik geloof niet, dat de kans heel groot is.

— Integendeel, die is nooit zo groot geweest als nu, zei Zwarte Anna, be-

daard de as van haar sigaret tippend. Ik geloof dat ik je wel kan zeggen waar hij is!

— Waarom kom je mij dat zeggen? Ik dacht, dat jullie van de bende niets liever zou willen dan hem weer in je macht te krijgen en hem te doden!

— Als we dat maar konden! Maar de chef is dood en alle anderen zijn nog beginnelingen. De bende bestaat nog geen drie maanden. Best mogelijk dat ze uiteengaet.

— Maar jij zelf? vroeg Mabel?

— O neen, dat is niets voor mij! Hem opwachten met een browning, op een donkere straathoek? merci! Ten eerste weet je nooit, of je je niet in persoon vergist en ten tweede heb ik nog geen lust om naar Tyrburn te gaan! Misschien wel voor mijn hele verdere leven. Dan moeten jullie van de politie maar opknappen, die ook over veel meer middelen kunt beschikken.

— Waar is hij? vroeg Mabel na een ogenblik stilte.

— Versta mij niet verkeerd. Ik zei, dat ik geloofde te weten waar hij is.

— Hoe heb je dat dan ontdekt?

— Dat zal ik je zeggen! Je weet natuurlijk beter dan wie ook, dat ik een hondje had, dat ik bijna overal meesleepte.

— Jawel, Topsy, een aardige rakker, zo'n ruigharige pinscher.

— Juist! Nu, die was er die avond ook en of het beest wist wat er gaande was. Hij scheen dadelijk een hekel te hebben aan Raffles en hij ging hem besnuffelen. Dat duurde maar even en ik weet zeker, dat Raffles het niet eens gemerkt heeft. Gisteravond stapte ik met de hond uit een bus, in de buurt van de Victoriastreet. Een groepje heren liep langzaam voor mij uit. En Topsy dadelijk er op af, die even aan een van de heren snuffelt en terug komt lopen. Ik sta stil, want ik ken de hond, als mijn zak en ik weet onmiddellijk, dat hij iemand herkend heeft. De heren nemen afscheid van elkaar en een gaat alleen verder en loopt de Victoriastreet af. Topsy achter hem aan, die hem blijft volgen op een meter afstand. Hij

slaat een hoek om, ik loop wat ik lopen kan, maar er is niets meer van hem te zien. Maar Topsy staat voor een lage tuindeur, in een zijstraat net zo levendig als een kerkhof en staat daar nijdig te grommen en met zijn voorpootjes aan het hout te krabben. Ik neem hem dadelijk op, maar ik heb moeite om hem vast te houden, zo woedend is hij. Zijn ogen glommen letterlijk als kolen vuur. Instinct, als je het mij vraagt.

— En waarom geloof je, dat die heer Raffles is geweest?

— Omdat hij zijn figuur had, maar dat was niet eens nodig geweest! Ik weet zeker, dat hij het was, omdat Topsy hem er onmiddellijk uitpikte. De hond is juist een allemansvriend, maar hij moet in Raffles een vijand van mij herkend hebben!

— Hoe laat was het?

— Een uur of elf.

— Hoe heet die zijstraat?

— Crabtree Street. Er is een kleine tuin achter het huis.

— Ben je daar nog gebleven om je nader te overtuigen?

— Nog een vol uur, tot ik mijn benen niet meer voelde en toen ben ik weggegaan en in de Victoria Street had ik mij zelf wel voor mijn kop kunnen slaan, want toen zag ik dat daar ook een uitgang was, wat een kind ook wel had kunnen begrijpen! Nu, ik hoop dat je iets aan mijn tip hebt!

— Ik ga er stellig werk van maken! riep Mabel uit, wier ogen waren gaan schitteren.

— Ik merk, dat jij ook niet dol op hem bent! zei Zwarte Anna droog.

— Ik moet mijn plicht doen! zei Mabel koeltjes. En als we hem vangen, als gevolg van jouw mededeling, Anna, dan krijg je stellig een deel van de prijs, die op zijn aanhouding is gesteld!

— Ik heb jullie centen niet nodig, zei de vrouw ruw, terwijl zij opstond en haar half opgerookte sigaret in de koperen asbak wierp. Het is me ruim voldoende als jullie hem pakken en hem voor zijn hele leven opsluiten, dat zal mijn wraak zijn. Het liefst zou ik hem met mijn eigen handen wurgen,

maar dat gaat niet. Jammer! Ik heb geen geduld om te wachten, tot wij hem weer eens in onze macht krijgen. Zonder aanvoerder zijn de jongens geen cent waard. Nop, ik smeer 'm maar. En doe het voorzichtig aan, want die duivel is zo pienter als een vos, en je hebt hem nog niet!

Een familiäre hoofdknik en Zwarte Anna wandelde het vertrek uit.

Niet zodra was de deur achter haar gesloten, of Mabel ging voor de grote wandkaart van Londen staan, die bijna een gehele muur besloeg en waarop zelfs de kleinste sloppen van de reusachtige wereldstad voorkwamen. Zij had de Victoriastreet spoedig gevonden en ook de Crabtree Street, de stille zijstraat, waarvan Anna gesproken had.

Volgens de kaart lag het hoekhuis aan een soort van lang uitgerekt plein, niet veel meer dan een verbreding van de Victoria Street.

En onmiddellijk begon zij aan haar onderzoek. Binnen een kwartier stond zij in verbinding met de agenten, die in de wijk geregeld straatdienst deden. En van hen vernam zij het volgende:

Het huis in kwestie was het eigendom van een heer, die ergens in India moest leven, maar niemand scheen te weten waar. De verdiepingen werden bewoond door eenvoudige lieden, die hun huur betaalden aan een zaakwaarne-mer.

Men vond die man spoedig, en hij verklaarde, de huurpenningen geregeld iedere drie maanden op te zenden aan een bank in Bombay. Men stelde zich in verbinding met die bank, telegrafisch natuurlijk, maar deze weigerde verdere inlichtingen, zich beroepende op het bankgeheim. Scotland Yard drong krachtig aan en ten slotte seinde de directeur, dat de huur in geen jaren was opgevraagd en dat het geld moest bewaard worden voor een zekere graaf Palmhurst, die waarschijnlijk zeer rijk was en geen haast had om het op te vragen.

Dit alles was tamelijk geheimzinnig, maar het bracht, ofschoon het onderzoek nu reeds enige tientallen ponden

sterling had gekost, Mabel Armstrong geen stap verder.

De verdieping gelijkvloers stond bijna steeds leeg. Nu en dan werd zij voor enige dagen bewoond door een ontdekkingsreiziger, Brown geheten, die zijn boodschappen in de buurt zelf deed en bij wie men nooit een bediende had gezien. Trouwens zag men hem zelf ook zo goed als in het geheel niet. De gordijnen gingen wel eens op en als zij weer neer waren, kon men daaruit afleiden, dat mijnheer Brown weer op tijgers, zeldzame vlinders of delfstoffen was gaan jagen.

Het was een uur of vier in de middag, toen Mabel dit alles wist. Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat gedurende die gehelen tijd van nasporingen het verdachte hoekhuis nauwkeurig, maar onopvallend in het oog werd gehouden.

Niet alleen de jalouziën, maar ook de luiken voor alle ramen gelijkvloers waren gesloten. Ook dit was zeker zonderling, want het stond wel vast, dat er de avond te voren om elf uur iemand het huis was binnen gegaan door de zijdeur in de schutting aan de Crabtree Street.

Er kwamen wel bewoners van de verdiepingen, of zij gingen, maar zij waren bij de bureu en bij de politie reeds enige jaren wel bekend en er was geen sprake van, dat een hunner identiek kon zijn met de grote avonturier! Het was echter wel opvallend, dat alle verdiepingen bereikt moesten worden, door een afzonderlijke huisdeur en langs een afzonderlijke trap.

Om zes uur in de middag had Mabel een kleine conferentie met twee van haar bekwaamste en slimste collega's, in hetzelfde vertrek, waar zij de mededelingen van Zwarte Anna in ontvangst had genomen.

De namen van deze beide detectives, die nog dezer dagen een grote rol hebben vervuld bij het onderzoek inzake zekere knoeierijen onder hooggeplaatste politiemannen, luidden James Maryland en Theodore Holloway, beter bekend als Jim en Ted.

Zij waren de trouwe helpers van Mabel en het liefst werkte zij ook samen met die krachtige, stoutmoedige en handige kerels, altijd betrouwbaar, geduldig als katten, vasthoudend als bulhonden en die alleen maar hun plicht kenden.

De eerste vraag, die Mabel stelde, was :

— Geloven jullie, dat het mogelijk is, dat Raffles daar werkelijk een pied à terre heeft?

Jim knikte langzaam en nadrukkelijk en zei.

— Dat kan heel goed! Het is niet van mijn tijd, want ik was toen nog in Manchester, maar ik heb mij laten vertellen, dat zowat drie jaren geleden sterke verdenking tegen datzelfde huis heeft bestaan. Er werd toen zelfs het begin gevonden van een tunnel, maar Raffles of wie het dan geweest mag zijn, had die door een kunstmatige instorting verstoort, toen hij eens werd nagezeten en de politie heeft de rest dichtgesmeten. Toen hebben ze nog een vol jaar het huis in het oog gehouden, maar er gebeurde niets.

Mabel dacht een ogenblik ingespannen na en zei toen, met een ruk van het mooie hoofdje :

— Dat huis moet van dit ogenblik af aan en vooral zonder onderbreking bespionneerd worden! Natuurlijk niet door agenten in uniform, maar door de slimste rechercheurs, goed vermomd, die we maar bij het corps hebben. Dag en nacht, hebben jullie mij verstaan? En dan letten op de deur van het huis en de deur in de zijstraat. De andere deur doet er niets toe, want die is alleen bestemd voor de bovenbureu. Zodra er iets is, moet ik bericht hebben, waar ik mij ook bevind, al zou het op een hofbal zijn!

— Veronderstel dat iemand hem uit zijn huis ziet komen? opperde Jim.

— Dan natuurlijk heel voorzichtig volgen, en zien waar hij blijft! Vergeet niet, dat dit huis maar een schuilplaats van hem is en dat hij misschien op een heel andere plek woont, onder wie weet welke bekende naam! Als wij dat maar

nauwkeurig wisten, dan was de helft van het werk gedaan!

— Niet dadelijk arresteren?

— Vooral niet! Dat zou veel kunnen bederven. De hoofdzaak is, dat wij eerst zijn verblijfplaats weten. En wat helpt ons een arrestatie van Raffles, als wij hem niet op heterdaad kunnen betrappen. Het laatste misdrijf, waarvan wij met een schijn van zekerheid kunnen aannemen, dat Raffles er de hand in gehad heeft, dateert van ruim vier jaren geleden!

— Maar daarna zijn er heel wat dingen gebeurd, waarvan we kunnen vermoeden, eveneens met zekerheid, dat hij ze gedaan heeft!, riep Ted woedend

uit. En op verdenking mag je een man gelukkig ook nog wel arresteren!

— Laten wij niets overhaast doen, jongen!, ik bedoel, is zijn spoor gevonden, dan behoeven we dat slechts te volgen. Het zal jullie dus wel duidelijk zijn, dat er daarginds in de Victoria Street altijd een snelle auto en ook een motorrijwiel bij de hand moeten zijn.

— Nu, ik hoop er het beste van, zei Jim met een zucht. Ik vertrouw die Anna eigenlijk voor geen duit.

— Maar ditmaal heeft ze de waarheid gesproken, Jim, dat voel ik, zei Mabel ernstig. En nu kunnen jullie wel weer weggaan, want ik zelf heb ook veel te doen.

HOOFDSTUK III.

LADY BUXTON EN HAAR HALSSNOER

Men heeft Scotland Yard in de laatste tijd wel eens heftige verwijten gedaan, maar die waren hoofdzakelijk gericht tegen bepaalde personen, hoge en lage, die zich hadden laten omkopen door rijke speelhuishouders en dranksmokkeelaars.

Over het algemeen genomen echter is het Londense politiecorps niet alleen zeer betrouwbaar, maar het telt ook zeer veel buitengewoon ontwikkelde, slimme en geduldige mannen.

En geduld was in deze onderneming van Mabel Armstrong het eerst nodige!

Dag in dag uit, nacht voor nacht, bewaakten een zestal van de slimste speurders het verdachte huis in de Victoria Street, zonder zich ooit bloot te geven, in de gedaante van straatreizigers, huisschilders, venters, zonder dat het enig resultaat opleverde.

Maar hoe schitterend zou op de achtste dag dat onuitputtelijk geduld beloond worden!

Het was omstreeks negen uur in de avond en reeds lange tijd volkomen duister, toen een der spionnen, die een paar huizen verder op een stoep zat, vermoed als zwerver, de deur van het verdachte huis langzaam zag open gaan en een goed gekleed heer te voorschijn zag treden, die een ogenblik scherp rond keek, toen vlug de deur achter zich dicht trok en met enige haast de Victoria Street begon af te lopen.

In de rechterhand droeg hij een vrij langwerpige voorwerp, waarin de spion aanstonds bij het licht van een lantaarn een vioolkist herkende.

Het spreekt vanzelf, dat de man geen seconde verloren liet gaan.

Hij begon de heer met de vioolkist van zo nabij mogelijk te volgen en daarbij kwam hij langs een garage, tegen welke deurpost een man geleund stond, die blijkbaar niets om handen had, maar die onmiddellijk in actie kwam, zodra de gewaande zwerver hem een stevige stoot tussen de ribben had gegeven.

Binnen een tijdsverloop van vijf seconden zat de luierende kerel die de gewone uniform droeg van taxi-chauffeur achter het stuur van een kleine, onopvallende, maar blijkbaar zeer snelle auto en op zijn beurt begon dit voertuig de man van de stoep van nabij te volgen.

Op de eerste de beste straathoek bleek het voordeel van deze strategie.

Want de heer met de vioolkist wenkte een voorbijrijdende taxi en mompelde tot de chauffeur een adres, dat de zwerver met de beste wil van de wereld niet kon verstaan.

Maar hij had nu een auto tot zijn beschikking en hij wipte onmiddellijk naast de bestuurder.

Toen begon er een rit, die ruim twintig minuten duurde, om te eindigen voor een zeer fraai, ouderwets herenhuis in Euston Road, een der breedste en deftigste straten van Westelijk Londen.

De chauffeur en de zwerver keken elkander een ogenblik met de grootste verbazing aan, toen zij bemerkten, dat de rijzige heer uit de taxi stapte, de chauffeur betaalde en wegzond, de stoep van het fraaie huis betrad en aanschelde.

— Zou de schavuit daar wonen? vroeg de chauffeur fluisterend, ofschoon zijn auto wel vijftig meter verder stil stond.

— Maligniteit! knorde de zwerver. Geloof je, dat Raffles dan aanbelt. Neen, het is weer een of andere truc van hem! Juffrouw Armstrong moet onmiddellijk gewaarschuwd worden.

— Hier is een telefooncel, dat treft mooi!

En de heer met de viool was nog niet binnen, ontvangen door een livreebediende, of een der detectives was reeds van zijn plaats gesprongen en had haastig verbinding gezocht met Mabel Armstrong, van wie men van uur tot uur precies wist, waar zij zich zou bevinden.

Op die avond bezocht zij een zieke zuster in een hospitaal ver in het noorden, dat zij juist op het punt stond te verlaten, toen de opwindende telegrafische oproep haar bereikte.

Het zou dus wel minstens een half uur duren en misschien nog wel langer, vóór zij ter plaatse kon zijn, maar de twee spionnen kregen haastig hun instructies en begonnen volgens de regelen der kunst het net te spannen, waarin de langgezochte, stoutmoedige avonturier, eindelijk en ten laatste, zich zelf zou laten vangen.

Want het was onzinnig, dat Raffles zulk een prachtig huis zou binnen gaan, nog wel met een viool gewapend, die hij zeker wel minder goed zou hantieren, dan zijn lopers, zoals een der detectives schamper opmerkte, om er inderdaad alleen maar wat te komen spelen!

In een ommezien had een der beide mannen van een agent, die in deze wijk dienst deed, de nodige inlichtingen gekregen.

Het prachtige herenhuis behoorde toe aan Lady Buxton, de weduwe van een Hogerhuislid, zeer rijk, ongeveer zestig jaar, maar nog zeer gevoelig voor de schichten van het speelse minnegodje en daarenboven een groot kunstbeschermster, ofschoon boze tongen beweerden, dat zij van de kunst maar

heel weinig verstand had en het meer op de kunstenaars had voorzien.

Zij bewoonde dat grote huis met niet minder dan zeven bedienden, een van haar dochters, die ongehuwd was gebleven en haar broeder, een gepensionneerd generaal, graaf Eric Seymour, een brommerig heerschap en die alleen maar wist te spreken over zijn vroegere oorlogen, in de Boeren Republiek, in Egypte en in India, dat toen nog Engels-Indië werd genoemd.

En gewapend met die inlichtingen en hun instructies zetten de twee speurhonden der politie zich onmiddellijk aan het werk.

Intussen had de huisknecht de bezoeker, die blijkbaar verwacht werd, naar zijn kaartje gevraagd en deze gaf het hem glimlachend.

Het was een fijn geglaceerd kaartje en met keurige lettertjes stond er op gedrukt: « Armand Lafontaine ».

De heer Lafontaine gaf zijn overjas en hoed af en vertoonde zich nu in het licht van de vestibule als een zeer knap man van een jaar of dertig, met grote grijze ogen onder een hoog voorhoofd en golvend, zwart haar.

Precies zoals je u een Franse violist zou voorstellen, vond de bediende, die hem voorging, de monumentale trap op, naar de eerste verdieping, waar zich het grote vertrek bevond, dat in het huis algemeen bekend was als « De muziekzaal ».

In dit zeer grote vertrek bevonden zich op die merkwaardige avond ongeveer vijftig gasten, voor de grootste helft uit dames bestaande, die allen nieuwsgierig naar de deur keken, toen Armand Lafontaine daar glimlachend binnen trad.

De gastvrouw kwam haastig aanlopen, met haar liefste glimlach om de geverfde lippen en volgens haar gewoonte bij zulke gelegenheden zodanig met juwelen omhangen, dat het de toeschouwer schier pijn deed aan de ogen.

Lady Buxton was uiterst mager, hoekig en dor, en om haar schrale hals droeg zij, om te beginnen, een dubbel snoer van paarlen, hetwelk door ken-

nissen op een waarde van zeventig duizend pond sterling werd geschat. In geheel Londen bevonden zich op dat tijdstip nog maar twaalf andere vrouwen, onder haar waren de Koningin en prinses Elisabeth, die konden bogen op het bezit van een paarlen collier van dezelfde waarde.

Haar polzen werden omsloten door brede armbanden, samengesteld uit kleine diamanten, afgewisseld met gouden schakels, in haar oren bevonden zich peervormige, zeer grote paarlen, die ieder een fortuin moesten vertegenwoordigen, haar vingers gingen bijna schuil onder de ringen en ten overvloed droeg zij in het ros geverfde haar een kleine diadeem, samengesteld uit diamanten en robijnen van het zuiverste water.

Zij liet een kirrend geluidje horen en haar nog mooie glanzende ogen straalden, toen zij de knappe, Franse kunstenaar de hand toestak met de woorden:

— U bent eigenlijk te laat, mon cher! Wij hebben met zoveel ongeduld op u gewacht! Vrienden, dit is mijnheer Armand Lafontaine, van wie ik jullie verteld heb en die mij beloofd heeft, van avond voor ons te spelen!

Zij verzeeg, dat de Fransman haar een paar dagen tevoren had bezocht, haar had gezegd, dat hij van haar had gehoord en haar om steun en bescherming had verzocht.

En Lady Buxton, in haar ijdele zelfverheerlijking en haar dwaze waan, had die hulp dadelijk toegezegd, dol blij, dat zij als beschermster kon optreden, van een nog onontdekt genie, dat er bovendien drommels knap uitzag en haar had aangekeken met ogen, die haar een ogenblik in de zevende hemel hadden doen vertoeven.

De dwaze vrouw had alles beloofd wat mijnheer Armand Lafontaine maar verlangde en hem uitgenodigd om te komen spelen op een intiem soirée, dat zij enige dagen later zou geven.

« Intiem » dat was voor Lady Buxton een gezelschap van vijftig personen.

De knappe Fransman werd al heel spoedig omringd door het schone ge-

slacht, terwijl de heren, het moet erkend worden, hem tamelijk wel links lieten liggen. De meesten hunner waren van adel of bekleedden hoge betrekkingen en dan kan men zich bezwaarlijk bemoeien met iemand, zo minderwaardig als een kunstenaar.

De meesten bleven dan ook rustig zitten, toen de artist een soort van rondgang maakte.

Wat drommel, de man zou voor deze avond wel betaald worden en dat was voldoende!

Na een kwartier keerde de rust een weinig terug en Lafontaine zou voor de eerste maal spelen.

Hij had zijn viool uit de kist genomen, een zeer ouderwets, rechthoekig, met leder overtrokken geval en praatte zacht met de dochter van de gastvrouw, een bloedarm, mager meisje, dat hem zou begeleiden en dat telkens allerverschrikkelijkst bloosde, zodra hij maar het woord tot haar richtte en men zette zich tot luisteren.

De brommerige generaal echter, graaf Eric, had in allerijl een soort van speurtocht op touw gezet en verzamelde al heel spoedig een drietal overtuigingsgenoten om zich heen, die hem zouden vergezellen naar het aangrenzende speelcabinetje, om er een partijtje bridge te spelen.

— En de deuren zijn gelukkig dik! bromde hij, met een schuine blik van onder zijn dikke wenkbrauwen naar de Franse kunstenaar, die bezig was zijn instrument te stemmen. De nieuwste aanwinst van mijn zuster! Ik wil mijn hoofd opeten, als ik iets van haar fratsen begrijp! Hoe is het, mijnheer Maycroft, gaat u mee, of blijft u hier zitten. om die Fransman met zijn pommadehoofd op zijn jammerhout te horen strijken?

De aangesprokene, een deftig heer van een jaar of zestig, met een gouden bril op en witte bakkebaarden, antwoordde glimlachend:

— Dat zou niet erg beleefd zijn, mijn waarde graaf! Ik ben hier voor het eerst in het huis van uw zuster en daarenboven ga ik, helaas door voor een

muziekkenner! Juist daarom heeft mevrouw uw zuster mij de eer aangedaan mij uit te nodigen!

— U schrijft immers in een blad? vroeg de generaal, met een uitdrukking op zijn gezicht, alsof dit eigenlijk een zaak was, waarvoor men niet openlijk kon uitkomen.

— Nu en dan! antwoordde Maycroft, met diezelfde glimlach om zijn dunne lippen. Maar alleen als er wat te schrijven valt!

— Nu, ik geloof, dat hij begint! De kerel kijkt al rond als Hannibal, voor hij de Alpen ging overtrekken! Ik doe iets wat ik nog nooit heb gedaan, ik poets de plaat!

En gevolgd door drie andere heren verliet hij de muziekzaal met een haast, die hem een blik van scherpe afkeuring van zijn zuster berokkende.

Hij bekommerde zich daar echter volstrekt niet om, maar sloot de tussendeur met een nadrukkelijkheid, die bewees dat zijn oud krijgershart niet toegankelijk was voor de bekoringen der meest verheven Muze.

De luisterenden hadden zich in een grote kring rondom de vleugelpiano geschaard, die op een verhoging stond.

De heren hielden zich bescheiden een weinig achteraf. En daar klonken de eerste tonen van de oude, vrij afgezaagde sonate van Vieuxtemps.

Lady Buxton zat heel vooraan en luisterde met verheerlijkte blikken naar het spel van de Fransman. Nu en dan kneep zij de ogen dicht, als een poes die in het zonnetje zit. Zij vond dat die knappe Fransman met zijn slanke gestalte, die het Engels zeer goed, maar met een grappig, alleraardigst accent sprak, prachtig viool speelde. En zij nam zich voor om hem vooruit te helpen, die man met zijn doordringende grijze ogen en zijn golvende, glanzende haren. Er barstte een luid applaus los, toen de laatste tonen geklonken hadden. De kunstenaar dankte met een buiging, blijkbaar zeer gestreeld en ging zijn instrument in de kist leggen, die hij ech-

ter niet sloot. Want aanstonds zou er nog meer komen.

Maar er kwam volstrekt niets meer, die avond, tenminste geen vioolmuziek.

Want juist toen Lafontaine stond te praten met de gastvrouw, een weinig afgezonderd van de anderen, kwam er een bediende binnen, die even zoekend rondzag, toen bescheiden toeging op zijn meesteres en op een meter afstand bleef staan, totdat zij hem opmerkte en vroeg wat hij wilde.

Er was niemand, die verstaan kon wat de man zei en wat het antwoord was, maar sommigen meenden op te merken, dat Armand Lafontaine een snel onderdrukte beweging van schrik maakte en een ietsje bleker werd.

Het volgende ogenblik schreed het drietal echter de deur uit en tamelijk verbaasd staakten de gasten voor een ogenblik hun gesprekken en keken naar de gesloten deur.

M. Maycroft was opgestaan en slenterde, vergezeld door een jonge man met wie hij blijkbaar had kennis gemaakt, naar de kleine tafel, waarop de kist met de viool stond.

Hij nam het instrument uit zijn bed van fluweel en beschouwde het met de blikken van een kenner. Hij keek door de S-gaten, om te zien of hij de naam van de maker op het onderblad kon ontwaren en bekeek toen de fraaie kist, zeer oud, rondom met koperen spijkertjes beslagen en die zeker niet voor het instrument gemaakt was, want dit paste er niet volkomen in en moest met schijfjes kurk, op maat gesneden, tegen heen en weer schokken en beschadiging gevrijwaard worden.

Tijdens dit onderzoek gingen de wenkbrauwen van de bejaarde muziekkenner een heel eind de hoogte in en toen scheen hij diep ergens over na te denken.

Hij glimlachte voor zich heen, floot zachtjes een paar maten uit de zoeven gehoorde sonate en begon toen nogmaals de viool en de kist vol bewondering te bekijken.

Intussen begon men zich onder de gasten enigszins verbaasd af te vragen, wat het langdurig wegblijven van de heer Lafontaine en zijn gastvrouw te beduiden had.

De generaal verscheen op de drempel van de tussendeur en vroeg aan zijn nicht, luid genoeg om door de helft van de aanwezigen verstaan te worden :

— Waar is monsieur Strijkmans gebleven? Heeft hij al genoeg van z'n zagen?

— Maar oom, hoe kunt u toch zo spreken! zei het meisje, klagend, met een diep verwijt in haar fletse ogen. Vindt u dan niet, dat hij prachtig speelt?

— Ik kan het niet beoordelen. Ik heb er gelukkig geen noot van gehoord! antwoordde de oude ijzervreter bars. Is hij weg?

— Neen, ik geloof, dat hij even is weggeroepen. Moeder is meegegaan. Ik begrijp zelf niet goed wat er gaande is.

Plotseling ging de deur naar de gang open en Lady Buxton kwam binnen, bijna over haar eigen voeten struikelend, zeer bleek en in de hoogste mate opgewonden.

Zij zocht dadelijk met haar blikken

haar dochter en stormde op haar toe, met een bleek gelaat.

Misschien dacht Lady Buxton dat zij fluisterde, maar zij was overal, in de gehele muziekzaal te horen, toen ze er met moeite uitbracht :

— O, lieve kind, het is niet om te geloven, wat me daar is overkomen, wie denk je wel wie de violist was?

— Maar moeder, wat ben je vreselijk opgewonden, zei het meisje verschrikt. Het was immers Armand Lafontaine?

— Ja, dat hebben wij allemaal gedacht! Maar inderdaad was het John Raffles, die verschrikkelijke man en zo juist is hij door de politie meegenomen!

Er ging onder de aanwezigen een kreet van verbazing en schrik op, maar de generaal bleef volmaakt kalm en haalde de schouders op, terwijl hij zijn zuster strak aankeek.

Maar eensklaps werd hij bleek en zei schamper, half tussen de tanden :

— Je mededeling verwondert me volstrekt niet, Arabelle. Ik had al gemerkt, dat er iets gaande was, toen je hier de zaal kwam binnen stormen. Want het spijt mij dat ik je het zeggen moet, maar je bent je paarden thalssnoer kwijt!

HOOFDSTUK IV.

DE STRIJD IS ONTBRAND

Het is onmogelijk, de opwinding te beschrijven, die zich bij deze woorden van de gasten meester maakte.

Wat de vrouw des huizes betreft, zij tastte even naar haar magere hals en toen haar vingers daar inderdaad niets anders te betasten vonden dan het gele vel, slaakte zij een rauwe kreet en maakte aanstalten om in zwijm te vallen, toen haar broeder met een tenorstem loeide:

— Niet van die grapjes, Arabelle! Door met je ogen te draaien en flauw te vallen, krijg je je paarden niet terug! Hebben ze die kerel dan niet gefouilleerd vóór ze hem meenamen?

— Hoe kan ik dat weten? riep Lady Buxton, krijtuit nu en over al haar leden bevend van woede, schaamte en zelfbeklag. In ieder geval is mij niets gezegd!

— Dan moet hij het nog in zijn zak hebben en zullen ze het op het politiebureau wel vinden, meende de generaal. Ik moet zeggen, Arabelle, het is een fraaie zaak! John Raffles in ons huis... als violist! Dat je niet onmiddellijk hebt begrepen, dat er een luchtje aan die Fransman was!

— En hoe had ik dat kunnen begrijpen? verweerde Lady Buxton zich op scherpe toon.

— Je had informaties moeten nemen!

— Waarom? Hij kwam met uitstekende introducties.

— Die zal hij wel hebben gestolen of nagemaakt! bulderde graaf Seymour, die nu zelf bijna zijn woede niet meer meester was.

— Kon ik dat dan ruiken? riep Lady Buxton weer, bijna huilend van woede.

Had iemand dat kunnen voorzien?

— Er blijft u maar één troost, Lady Buxton, merkte Maycroft op, met een fijn lachje. Ik heb mij wel eens laten vertellen, dat John Raffles het alleen voorzien heeft op werkelijk zeer kostbare juwelen!

— Ik vind dat een heel schrale troost! zei de generaal, Maycroft tamelijk bars aanziende. Maar wij staan hier maar te praten en er moet onmiddellijk getelefoneerd worden! De dames en heren zullen wel niet veel lust hebben om te blijven?

Er volgden wat verlegen lachjes en wat gemompel, maar inderdaad begonnen de gasten zich gereed te maken, met enige verlegen woorden van beklag afscheid te nemen, toen er een nieuwe consternatie ontstond, want de dochter van Lady Buxton, Miss Dorothy slaakte een harde gil, werd ijselijk bleek, en schreeuwde:

— Mijn diadeem is weg!

— Maar hoe is dat mogelijk? jammerde Lady Buxton. Dat kan toch niet in een volle zaal gebeurd zijn?

— Ik heb even, met mijnheer Armand Lafontaine gesproken in de zijzaal! bekende Dorothy op zachte toon en zij kreeg een diepe kleur. Overigens, uw paarden zijn u toch ook wel in een volle zaal afgenomen?

— Maar ik heb even met mijnheer Lafontaine gesproken in het blauwe baudoir! verklaarde de vrouw des huizes, bijna bezwijmend van angst en schaamte.

En toen wierpen moeder en dochter elkander een blik toe, misschien niet

zeer vriendelijk, maar die heel wat verklaarde.

En nog was men niet aan het einde van de opzienbarende voorvallen, naar het scheen! Want de generaal kwam, bloedrood, weer binnenstormen en riep:

— Ik heb daarnet getelefoneerd! Ze hebben de kerel al op het politiebureau, maar er zijn volstrekt geen paarden bij hem gevonden!

— Oom, mijn diadeem is ook weg! gilde Dorothy.

— Maar voor de drommel, is het hier dan een gekkenhuis? bulderde graaf Seymour. Zijn jullie dan kleine kinderen, die je alles laten afnemen! Je moet mij onder vier ogen maar eens meedelen, jongedame, hoe het mogelijk is, dat men een vrouw een diadeem ontnemt, zonder dat zij daar iets van merkt! Voor het ogenblik zeg ik jullie alleen maar, dat men volstrekt geen kostbaarheden bij die Raffles heeft aangetroffen. En daar zitten wel!

— Misschien heeft hij ze onderweg kunnen wegwerpen! opperde een van de gasten, een bleek en mager heertje, dat de zaak zeer belangwekkend scheen te vinden.

De generaal wierp hem een vernietigende blik toe en gromde:

— Zeker niet geboeide handen en van een gesloten politieauto uit!

— Misschien ingeslikt? waagde het heertje nog eens, blijkbaar zeer belust op zulke romantische gebeurtenissen.

— Mijnheer, zei de generaal ijskoud, ik heb wel gehoord, dat die John Raffles een zeer bekwaam man is, maar ik geloof niet, dat hij een struisvogelmaag heeft en diamanten diademen eet!

— Dan staan we hier dus voor een raadsel, merkte Maycroft op, door de glazen van zijn goudomrande bril beurtelings de hoofdpersonen van deze tragicoëdie opnemend.

— Dat is het, mijnheer en ik geloof nog niet eens, dat wij aan het einde zijn, verzekerde de generaal, met een gebaar van wanhoop.

En reeds de volgende seconde toonde aan, dat de oude ijzervreter hierin

volkomen gelijk had. Een heldere stem, vlak bij de deur, klonk, die zei:

— Het spijt mij, dat ik moet storen, dames en heren. Lady Buxton, wilt u even inzage nemen van mijn aansteling?

Allen keken verbaasd naar de deur! Daar stond een jonge en knappe vrouw, eigenlijk nog een meisje, maar met een gezicht vol energie en die blijkbaar regelrecht van de straat kwam, want zij droeg een korte avondmantel en een elegant klokhoedje.

Het was Mabel Armstrong, de vrouwelijke detective.

De generaal, alle hoffelijkheid vergetend, viel onmiddellijk uit:

— Uw mannen zijn hier Raffles komen arresteren, juffrouw en dat is in zoverre uitstekend, maar het was beter geweest, als zij hem belet hadden, zich te ontdoen van de diamanten, en de juwelen, die hij hier nog juist heeft weten te stelen!

Mabel Armstrong kneep de lippen op elkaar en zei stroef:

— Het is onmogelijk, dat hij er zich van ontdaan heeft, graaf Seymour! Ik geloof veel eerder, dat ik weet, waar die slimme vogel die gestolen dingen heeft gelaten! Hij drong er een beetje al te sterk op aan, dat men zijn viool in zijn bezit zou laten of onmiddellijk in zijn hotel afleveren. Waar is de viool?

— Die heb ik hem weer in de kist zien leggen! riep Lady Buxton opgewonden. Dat was juist even vóór hij werd weggeroepen. Een heel ouderwetse kist van bruin leder, met koperen spijkertjes beslagen.

Opgewonden zei Mabel:

— Waar is die kist?

— Op het tafeltje naast de vleugel! riep Dorothy uit en ze snelde er op toe, wraakzuchtig nu en helemaal vergetend, hoe knap en aardig zij de Franse kunstenaar had gevonden.

Maar halverwege stond ze plotseling stil en kreet schel:

— De vioolkist is weg!

Algemene opschudding. Kreten van ongelof, verbazing en schrik en boven

alles uit de dreunende tenorstem van de generaal, die donderde :

— Kalmte ! Die kist kan niet weg zijn ! Ik zelf heb haar zien staan, tien minuten geleden, toen ik binnen kwam.

— Kan misschien een van de bedienden, opperde mijnheer Maycroft, die de zaak hoogstbelangwekkend scheen te vinden.

Mabel was verbleekt, maar zij bleef haar kalmte behouden en riep :

— Ik verzoek u, Lady Buxton, de bedienden onmiddellijk te ondervragen ! U hebt toch geen hulpbedienden in huis gehad ?

— Dat is bij mij zo goed als nooit nodig, juffrouw ! antwoordde Mylady, hooghartig.

Zij schelde en een ogenblik later traden de drie bedienden en het kamermeisje, die die avond de gasten bediend hadden, binnen.

Neen, niemand had aan de kist geraakt. Een hunner verklaarde, dat hij het voorwerp voor mijnheer Lafontaine naar boven had willen dragen, die dat echter met grote nadruk had geweigerd. Hij had er nog aan toegevoegd, dat niemand aan zijn viool mocht komen, wie dan ook.

Mabel had zwijgend naar deze verklaringen geluisterd, met een diepe rimpel tussen haar wenkbrauwen. Nu vroeg zij, zich tot de vrouw des huizes wendend :

— Kwam Raffles, ik wil zeggen, kwam mijnheer Armand Lafontaine alleen ?

— Geheel alleen !

— Hebt u nooit iemand anders in zijn gezelschap gezien ?

— Nooit !

— Kende hij een van de gasten, naar het u toescheen ?

— Niemand ! Hier was hij volkomen vreemd !

— Heeft soms een van de dames en heren iets van de raadselachtige verdwijning van die violkist gezien ? vroeg de detective weer, scherp de kring rondziende.

Er volgde geen antwoord.

— Maar waarom is u zo gesteld op die kist ? vroeg de generaal, die iedere minuut driftiger werd en dus ook roder in zijn gezicht.

— Omdat ik bijna zeker ben, graaf, dat die slimme vogel in een geheim vakje van zijn kist de gestolen sieraden had verborgen !

Overal klonken uitroepen van verwondering, maar de detective ging voort, met stemverheffing :

— Het kan niet anders, of de man moet een medeplichtige hebben gehad, hier in huis en dat zullen wij spoedig genoeg weten. Zijn al uw gasten nog aanwezig, Lady Buxton ?

De bestolen dame keek vlug rond, en antwoordde toen gemelijk :

— Dat kan ik onmogelijk zo vlug nagaan !

— Niemand verlangt dat u het vlug zult doen, Mylady, hernam Mabel met vaste stem. Integendeel, ik moet u dringend verzoeken, zo nauwkeurig mogelijk na te gaan, wie van uw gasten vertrokken is, nadat, die man is weggevoerd ! En ik zal de dames en heren moeten verzoeken, met zekere nadruk, om deze zaal niet te verlaten, vóór ik er toestemming voor geef ! Een stap in de richting van de gangdeur zou in het nadeel van 'degene, die hem doet, kunnen worden uitgelegd.

Een ijzige stilte volgde op deze weinig goeds voorspellende woorden.

Sommige gasten waren boos, anderen lachten een beetje gedwongen, een paar haalden spottend de schouders op.

— Nu, Lady Buxton, wees nu zo goed en tracht na te gaan, wie er vertrokken zijn. Mejuffrouw uw dochter zal u daarbij wel willen helpen.

Zoals gezegd, bedroeg het aantal gasten omstreeks een vijftig en het was dus niet al te moeilijk, te voldoen aan het verzoek van de detective.

— Voor zover wij kunnen nagaan, missen wij alleen gravin Chalmondeley en een heer, die Mama van avond pas voor de eerste maal zag. Zij weet zijn naam niet eens, maar hij was een vriend van mijnheer Maycroft. Hij is gelijk met hem gekomen.

— Wie is mijnheer Maycroft? vroeg Mabel, de gasten snel opnemend.

— Hier! antwoordde de rustige stem van de deftige heer met zijn gouden bril.

Mabel kwam aanstonds vlak voor hem staan en nam hem scherp op.

Het leek alsof er even iets in haar ogen weerlichtte, daarop wreef zij zich met de hand over het voorhoofd en keek mijnheer Maycroft opnieuw scherp aan.

— Hoe is de naam van uw vriend, die vertrokken is?

— Jerry Armadale, mejuffrouw! antwoordde de gevraagde rustig.

— Hebt u hem zien heengaan?

— Neen.

— Heeft uw vriend u gezegd, dat hij ging vertrekken?

— Dat wel!

— Zei hij u waarheen hij zich zou begeven?

— Ook dat! Hij zei dat hij naar huis ging, want het spel van mijnheer Lafontaine was hem niet meegevallen, mij trouwens evenmin! Overigens moet ik u zeggen, dat Armadale minder een vriend van mij is, dan een kennis!

— Waar woont hij?

— Het spijt mij, maar dat weet ik werkelijk niet! antwoordde Maycroft.

Mabel speelde met de ketting van jaspiskralen, die ver op haar borst neerhing en bleef hem aanzien. Het was duidelijk, dat hare gedachten met grote snelheid werkten en ook, dat zij zich bezig hield met iets raadselachtigs, dat ze onmogelijk vermocht op te lossen.

Eindelijk vroeg ze:

— U zoudt er natuurlijk niets op tegen hebben, mijnheer Maycroft, om die verklaring voor de politie te herhalen?

— Niet het geringste! Tenminste wanneer 't spoedig kan gebeuren, want ik had mij voorgenomen, morgen ochtend met de eerste boot naar Calais te vertrekken, om vandaar verder naar Parijs te reizen.

— Dan zal ik er prijs op stellen, mijnheer, als u aanstonds even met mij mede wilt gaan naar mijn broer. Uw

verklaringen kunnen van groot nut zijn!

Maycroft boog hoffelijk en zei:

— Ik ben geheel tot uw dienst, Miss!

Mabel wendde zich van hem af, liep haastig op Lady Buxton toe, trok haar wat terzijde en begon haar fluisterend te ondervragen:

— Wie is die Mijnheer Maycroft?

— Wel, een goede vriend van mijn broeder!

— Een ogenblikje, generaal, is het waar, dat mijnheer Maycroft een goed vriend van u is?

De detective had deze vraag gericht tot graaf Seymour, die juist met een knorrig gezicht voorbij ging en antwoordde:

— Een goede vriend? Ik ken hem nauwelijks! Hij moet echter een goede vriend van mijn zuster zijn!

— Geen sprake van! riep deze dame verontwaardigd uit. Ik zie hem van avond voor het eerst! Jij hebt hem aan mij voorgesteld!

— Waar hebt u hem Jeren kennen, graaf? vroeg Mabel weer.

— Op mijn club! Een week zo wat geleden. Hij kwam uit Parijs en maakte een heel gunstige indruk.

— Maar hoe kwam hij hier? Had u geen invitatiekaarten rondgestuurd?

— Welneen, dat doe ik nooit bij zulke intieme avondjes! Alle vrienden en kennissen mogen komen!

— Dat kan soms heel gevaarlijk zijn, Mylady! zei Mabel ernstig. Het is vreemd, maar ik kan mij onmogelijk ontdoen van de indruk, dat ik die mijnheer Maycroft al eens vroeger heb gezien! En nog niet eens zo heel lang geleden. Weet u soms waar hij woont?

— Ik weet er niets van!

— En u, generaal?

— Geen flauw idee! Maar ik meen, dat hij zijn intrek heeft genomen in een hotel. Waarom vraagt u dat alles?

— Omdat ik verplicht ben niets na te laten, wat kan leiden tot de ontdekking van uw gestolen juwelen! De vioolkist is weg en wij behoeven er zeker niet eens naar te zoeken in dit huis. Ze is natuurlijk reeds lang daarbuiten en moet tersluiks zijn meegenomen door

een van de gasten, in de drukte, die volgde op de ontdekking van de diefstal. Nu is die Armadale klaarblijkelijk de enige geweest, die in dat tijdstip is vertrokken en het spreekt dus van zelf, dat ik hem graag zou willen terug vinden. Heeft hij afscheid van u genomen?

— Neen, dat weet ik heel zeker.

— Heeft u hem met Maycroft zien praten?

— Bij herhaling!

— Hoe zag hij eruit?

— Jong nog, elegant gekleed, een sportieve figuur.

— Geloof u, dat hier iemand kan zijn binnen gekomen, zonder dat u een of een van de bedienden het merkte?

— Dat is onmogelijk zou ik zeggen! Een van de bedienden moet altijd bij de gangdeur staan en letten op degenen, die binnen komen. Dat is zo de gewoonte.

— Maar als dat zo is, dan moet de man, die met de vioolkist verdween, hem toch zijn voorbijgegaan! riep Mabel uit.

— Tenzij hij door de deur vlak bij de vleugelpiano is geglipt! gromde de generaal. U ziet wel, dat de afstand tussen de tafel, waarop de kist stond en die deur gering is.

— Waartoe geeft die deur toegang?

— Tot een klein vertrek, bestemd voor de optredende artisten, antwoordde Lady Buxton. Ik heb dat in orde laten maken, zodat zij er wat kunnen uitrusten, of hun instrumenten stemmen, of wat zij er willen doen.

— Natuurlijk is er nog een tweede deur in dat vertrekje?

— Ja, die komt uit op de gang, vlak bij de zijtrap.

— Men kan die dus afgaan, zonder dat de bediende bij de deur er iets van merkt, hernam Mabel en het was alsof zij een zucht slaakte. Nu, dat zal een moeilijk geval worden. Het is, dunkt me, duidelijk, dat de dief van de vioolkist twee dingen volkomen zeker wist! Ten eerste, dat die kist iets heel kostbaars bevatte en dat kan niet de viool geweest zijn, want ik heb mij laten ver-

tellen, dat die niet zoveel waard was en ten tweede, hoe het huis op deze verdieping was ingericht! Is die mijnheer Armadale in de loop van de avond buiten deze zaal geweest?

— Ik geloof een paar malen, antwoordde Lady Buxton.

Mabel dacht een ogenblik ingespannen na en eensklaps vroeg zij:

— Heeft iemand van u misschien ook de opmerking gemaakt, dat mijnheer Maycroft, of Armadale zich belangstellend met die kist heeft bezig gehouden?

Lady Buxton noch de generaal gaven antwoord, maar op dat ogenblik voegde zich Dorothy bij het groepje, die opgewonden antwoordde:

— Ja, ik herinner mij zeer goed, dat die twee over de viool heengebukt stonden, kort nadat u met die man de zaal waart uitgegaan! Ik dacht nog bij mijzelf: Die mijnheer Maycroft schijnt verstand van instrumenten te hebben, want hij bekeek die viool aandachtig van alle kanten en toen ook de kist, een heel mooi, ouderwets ding.

Weer vlamde er iets in de ogen van Mabel, maar haar stem was heel rustig toen zij zei:

— Aan die inlichtingen heb ik voorlopig wel genoeg! Ik dank u. Ik zal u niet langer lastig vallen. De dames en heren kunnen nu wel vertrekken, maar mijnheer Maycroft neem ik met mij mee!

Zij had zich haastig omgedraaid, stapte op Maycroft toe, die in de grootste gemoedsrust in een gemakkelijke stoel zat, klaarblijkelijk zonder te beseffen, dat er zulke gewichtige zaken over hem besproken waren en zei met haar liefste lachje:

— Mag ik nu even beslag op u leggen, mijnheer Maycroft?

— Ik ben onmiddellijk tot uw dienst, Miss, antwoordde deze, opstaande uit zijn stoel.

Hij nam met een paar uitgezochte woorden hoffelijk afscheid van zijn gastvrouw, boog voor de generaal, toen voor de rest van het gezelschap en daalde aan de zijde van Mabel de grote trap af.

Hij liet zich in de vestibule zijn overjas en hoed geven, maar toen de detective de voordeur opende, scheen hij een heel kort ogenblik te aarzelen.

Een zestal stoere agenten stonden daar op post, roerloos en blijkbaar behorend bij de grote politieauto, die vlak voor de deur stond te wachten.

— Mijn hemel, een heel escorte! riep

Mijnheer Maycroft uit. Zullen die mij vergezellen?

— Als u er ten minste niets op tegen hebt?

— Hoegenaamd niet! Maar, acht gij het wel nodig?

De detective wierp hem een zonderlinge, doordringende blik toe en antwoordde toen afgemeten:

— Men kan nooit weten!

HOOFDSTUK V.

HET GEHEIM VAN DE VIOOLKIST

De rit duurde zeer kort, want het politiebureau lag op nauwelijks enige honderden meters van het prachtige, oude herenhuis, waar zich het geheimzinnige geval van de juwelenroof en de raadselachtige verdwijning van de vioolkist had afgespeeld.

De heer Maycroft zat binnen in de gepantserde auto, in gezelschap van de zes agenten en de vrouwelijke detective en een paar malen had hij de opmerking gemaakt, dat hij deze rit toch zeer zonderling vond, maar niemand had acht geslagen op zijn woorden.

Er was geen enkel woord gesproken, tot dat de auto stil hield op de helder verlichte binnenplaats van een bureau van politie, het hoofdbureau van die wijk.

Het leek wel of de agenten hun instructies hadden gekregen, want onmiddellijk na het uitstappen zag de heer Maycroft zich omringd door wat hij zijn « escorte » had genoemd en, wie hij dan ook zijn mocht, hij had volle vrijheid, zich meer als een gevangene, dan als een vriendelijk genode gast te

beschouwen.

Er kwam onmiddellijk een brigadier aanlopen en Mabel vroeg hem aanstonds op zachte toon:

— Heeft hij al bekend?

— Neen, Miss Armstrong! Hij lacht ons uit en hij zegt, dat we niet goed snik zijn! Hij zegt, dat hij wel gehoord heeft van Raffles en er heel wat voor over zou hebben, om Raffles te zijn, maar dat hij het nu eenmaal niet is!

Mabel keek met half gesloten ogen een ogenblik peinzend voor zich heen, vervolgens naar de heer Maycroft en gaf toen op zeer zachte toon enige instructies. Zij besloot:

— Ik moet de arrestant onmiddellijk zien en spreken. Misschien geeft mij dat wat klaarheid. Op het ogenblik heb ik het gevoel, alsof er een wekker binnen in mijn hoofd afloopt! Breng hem naar de kamer van de inspecteur! En de heer Maycroft zal wel zo goed zijn, ons daarheen te vergezellen, naar ik hoop!

— Veronderstel eens, Miss Armstrong, dat ik zei, er geen lust in te heb-

ben? opperde de heer Maycroft met zijn beminnelijkste glimlach.

— Het spijt mij, mijnheer, maar dan zou ik tot mijn oprecht leedwezen genoodzaakt zijn, dwang te gebruiken, zei Mabel, niet minder beminnelijk.

— Wat u daar zegt, Miss, heeft een nogal dreigende klank! zei de heer Maycroft met een lachje. Ik moet eerlijk verklaren, niet goed in te zien, wat ik met de zaak uitstaande kan hebben!

— Dat is ook volstrekt niet nodig, als ik het maar inzie! zei Mabel koeltjes.

Onder het spreken was het gehele troepje het hoofdgebouw binnen gegaan, aan de kant van de binnenplaats.

Als de heer Maycroft goede ogen had en lust om ze te gebruiken, dan kon hij de opmerking maken, dat hij om zo te zeggen omsingeld werd en dat hem weinig gelegenheid over bleef, weer heen te gaan, als hij dat soms in zijn hoofd mocht hebben gekregen.

Hij haalde de schouders op en ging rustig mee, maar met een verveeld gezicht, als iemand, die zich nutteloos beroofd ziet van een groot deel van zijn kostbare tijd.

Hij werd naar een ruime kamer gebracht, waar een inspecteur achter een schrijfbureau gezeten was, op een soort van verhoging, in gezelschap van een schrijver en nog een rechercheur, die zoeven van straatdienst was teruggekeerd en nu rapport uitbracht.

Twee van de zes agenten namen in de onmiddellijke nabijheid van de heer Maycroft plaats en de overigen verwijderden zich.

Mabel Armstrong, na een paar woorden op zachte toon tot de inspecteur te hebben gezegd, nam op zodanige wijze plaats, dat zij de heer Maycroft goed in het oog konden houden.

De inspecteur begon onmiddellijk:

— Wij zijn hier al op de hoogte van de zaak, mijnheer. Ik ben genoodzaakt, u te verzoeken, mij zonder omwegen te antwoorden op de vragen, die ik u zal moeten stellen.

— En ik zal, als goed burger, wel genoodzaakt zijn, op die vragen te antwoorden, mijnheer.

De inspecteur haalde slechts de schouder op en begon:

— Hoe kwam u er toe, naar het muziekavondje van Lady Buxton te gaan?

— Wel, ik had gehoord, dat daar een veelbelovend violist zou optreden, die de eer genoot, door Mylady te worden beschermd!

— Men heeft mij bericht, dat u en nog een zekere heer Armadale, die onvindbaar is, de kist en de viool in ogen-schouw hebt genomen, kort nadat Armand Lafontaine het vertrek had moeten verlaten, omdat een van mijn brigadiers hem verlangde te spreken. Is dat zo?

— Volkomen waar! Ik heb altijd veel belang gesteld in oude violen. Dit was wel geen Stradivarius en evenmin een Amati, maar het was toch een heel goed instrument, in ieder geval van Italiaans maaksel. De kist was ook heel fraai.

— Hebt u niets bijzonders aan die kist opgemerkt?

— Niets bijzonders!

De inspecteur keek de heer Maycroft strak aan en wilde zijn mond openen om weer te gaan vragen, toen hem dit belet werd, omdat Mabel snel opsprong en uitriep:

— Een ogenblikje, chef! Mijnheer Maycroft, draagt u al lang een bril?

— Nog niet zo heel lang. Ik heb 's avonds een beetje last van mijn ogen.

— Wilt u mij die bril eens even geven?

De heer Maycroft trok zijn wenkbrauwen hoog op, maar hij nam de bril af en stak hem zwiingend aan Mabel toe, die even door de glazen keek en toen langzaam opmerkte, terwijl zij hem doordringend aanzag:

— Ik ben bang dat deze bril u wel bijzonder weinig zal helpen, mijn waarde heer. De glazen zijn van eenvoudig vensterglas en zijn hoegenaamd niet geslepen.

— De glazen beschutten mijn ogen tegen het stof.

— Ook binnenshuis? Nogal overdreven, als u het mij vraagt! Chef, ik ben klaar! Hier is uw bril, mijnheer May-

croft of hoe anders uw naam mag zijn.

Op dit ogenblik werd de deur geopend en twee agenten brachten Armand Lafontaine binnen, die er zeer verstoord uitzag.

Hij was niet geboeid en hij wierp een nijdige blik rond, als een beest, dat voor het eerst in een kooi is opgesloten.

Hij werd tot vlak voor de inspecteur geleid terwijl de heer Maycroft wat terzijde moest treden en de politiemans begon dadelijk, na hem onderzoekend te hebben aangekeken :

— Uw naam, mijnheer?

— Waartoe dient die dwaasheid? Ik heet Armand Lafontaine! Mijn papieren zijn mij zoeven afgenomen en die kunnen het u bewijzen! Ik verlang te worden vrijgelaten, om onderzoek te kunnen doen naar mijn kostbare viool; een echte Amati!

Bijna iedereen keek verwonderd op, zelfs de agenten, die niet zo veel verstand hadden van snaarinstrumenten en Mabel zei onmiddellijk :

— Hoe zit dat nu? Deze heer hier zegt dat hij verstand heeft van violen en dat uw instrument wel goed, maar geen Amati was!

Lafontaine wierp Maycroft een duistere boze blik toe.

— Mijnheer is waarschijnlijk een leek en zijn oordeel van hoogenaamd geen waarde.

— Ik vraag wel verschoning, mijnheer Lafontaine, maar uw viool was hoogstens dertig pond waard en geen penny meer. Stradivarius, zowel als Amati en dat andere vioolbouwende genie, Guarnerius plaatsen onveranderlijk en zonder dit ooit na te laten hun merkteken of hun volle naam aan de binnenzijde van hunne violen, alvorens de verschillende onderdelen aaneen werden gelijmd. En ik heb de naam Amati niet kunnen vinden.

Het bleef stil en toen zei Mabel met een veel betekend lachje :

— Het is een heel zonderlinge zaak! Deze heer is dus een violist, die niet eens zelf weet, welke soort viool hij bespeelt!

— Amati of niet, ik wil mijn instrument en mijn kist terug hebben, riep Lafontaine. Zij zijn mijn eigendom en ik eis ze op.

De inspecteur wierp hem een ijskoude blik toe, leunde toen voorover en zei met nadruk :

— Als ik u was, mijnheer, zou ik die hoge toon laten varen. En ik zou maar beginnen met mijn ware naam te openbaren. Jij bent John Raffles.

Er kwam zulk een onnozele uitdrukking op het gelaat van de kunstenaar, dat een paar agenten begonnen te grinniken.

— Wat is dat nu weer voor nieuws? stotterde Lafontaine.

Mabel Armstrong, die de beide mannen beurtelings scherp had opgenomen en geen ogenblik haar aandacht had doen verslappen, stond nu op en kwam vlak voor Lafontaine staan. Tot grote verwondering van bijna alle aanwezigen — op één na wellicht — ging zij dicht tegen hem aan staan en legde haar hoofd tegen zijn schouder.

Zij zelve scheen het heel gewoon te vinden en haar gelaat stond strak, toen zij weer terug trad en op vaste toon zei:

— Deze man is John Raffles niet! Ik twijfelde er al aan, zodra ik hem zag binnen komen, maar nu weet ik het zeker. Raffles is groter. Zo groot ongeveer als de heer Maycroft.

Lafontaine haalde de schouders op en bromde iets voor zich heen en Mabel kwam weer voor hem staan en vroeg :

— U hebt het u zelf te wijten, als men u voor Raffles heeft aangezien. Wat deed u vanavond in zijn huis in de Victoriastraat?

Voor het eerst raakte Lafontaine van zijn stuk. Hij werd asgrauw, keek verwilderd rond en stamelde :

— Dat moet een vergissing zijn. Ik weet volstrekt niet waar het huis van Raffles is!

— En nu genoeg uitvluchten! riep de inspecteur met donderende stem. Onze beste speurders hebben je er zien uitkomen, man, met je vioolkist en je tot aan het huis van Lady Buxton gevolgd.

Ontkennen zou je zaak nog maar verergeren.

Lafontaine beet zich op de lippen en scheen toen een besluit te nemen.

— Het is waar, dat ik er geweest ben, bromde hij. Ik was daar, in opdracht van een ander en om de politie behulpzaam te zijn, anders nergens om!

Er kwam een licht van begripen in de ogen van Mabel en zij zei haastig:

— Was die opdrachtgever 'n vrouw? Was het misschien Zwarte Anna?

Lafontaine gaf geen antwoord, maar keek schichtig rond.

Maar zoveel betekenend was dat zwijgen, dat de inspecteur en de detective elkander een veelzeggende blik toewierpen.

Mabel vroeg opnieuw:

— Hoe is u in zijn huis gekomen? Niemand heeft u er zien binnengaan!

— Door het bovenhuis! Ik had een gat gemaakt in een van de zolderingen!

— Met welk doel? Wat had je te maken in het huis van John Raffles?

— Zwarte Anna had mij gezegd, dat ik er naar geheime bergplaatsen moest zoeken! Zij zei, dat Raffles daar zijn vermommingen bewaarde en misschien ook wel kostbare papieren. Ik heb er een hele middag en een stuk van de avond aan besteed, zonder iets te kunnen vinden en toen ben ik weggegaan, omdat het tijd werd voor de soiree bij Lady Buxton. En dat is alles.

— Je doet het voorkomen, alsof het louter een bagatel is, man, maar het is hoogst ernstig! zei de inspecteur streng. Het is waar, dat Zwarte Anna ons het spoor van Raffles heeft gewezen, en daar zijn wij erkentelijk voor, maar zij had niet het recht, op eigen houtje door een handlanger en nogal op zulk een wijze het huis van die man binnen te dringen. Dat was de taak van de politie geweest. Maar in ieder geval zijn we reeds iets verder. Je zult wel begripen, vriend, dat intieme kennissen van een vrouw als Zwarte Anna bij ons niet in een heel goed blaadje staan. Wij hebben niet zo heel veel tijd te verliezen. Kort en goed, waar heb je de diamanten gelaten, die je Miss Dorothy

hebt afgenomen en het paalen hals-snoer, dat je aan haar moeder ontroofd hebt?

— Ik weet van niets! Het is alles nonsens! schreeuwde Lafontaine. Bewijs het mij, dat ik de dief was!

— Niemand anders kan het geweest zijn, want je hebt in een afzonderlijk vertrekje met moeder en dochter gesproken! riep de inspecteur.

— Maar ik zelf kan toch mijn kist niet hebben weggemoffeld! schreeuwde Lafontaine, woedend. Ik heb er om laten vragen, maar dat is geweigerd.

— Wij vermoeden, Lafontaine, dat je een medeplichtige hebt gehad, deze man hier!

En de inspecteur wees met uitgestrekte wijsvinger op de heer Maycroft.

Hij wilde nog iets zeggen, maar Mabel hief de hand op en zei rustig:

— Ik geloof niet, dat het zo is, chef. Deze mensen kennen elkander niet. En ik zal u zeggen waarom dat onmogelijk is. De heer Maycroft is John Raffles en hij heeft met een helper de soiree bezocht, om juwelen te roven in het huis van de Buxtons. Hij moest een geheim vak in de kist ontdekken en toen dadelijk, doortastend en slim, zijn plan hebben gewijzigd en zijn helper opdracht gegeven hebben, de kist met haar kostbare inhoud buitenshuis te brengen.

Het bleef zeer stil na die woorden, iedereen keek naar Maycroft, over wiens gelaat een lachje gleed en hij was de eerste die sprak:

— U zegt dat daar heel ernstig, juffrouw Armstrong, maar zulke dingen moet men toch kunnen bewijzen.

— Wel, zij zullen bewezen worden! riep de detective met stemverheffing. Zij was met een paar snelle stappen bij Maycroft en deed met hem juist hetzelfde als wat zij zoeven met Lafontaine had gedaan: zij rustte even tegen hem aan, legde haar hoofd tegen zijn schouder en tenslotte keek zij hem met de grootste aandacht aan en vroeg plotseling:

— Zoudt u het erg vinden, als ik eens hard aan die witte bakkebaarden trek?

Reeds strekte zij de hand naar de keurige bakkebaardjes uit, vast besloten om zich zelve zekerheid te geven, toen de deur naar de gang geopend werd en een agent binnen trad, die een langwerpige voorwerp onder de arm droeg, bij welke aanblik de meeste aanwezigen een kreet van verrassing deden horen.

— Mijn viooll schreeuwde Lafontaine, verblekend.

De agent plaatste de kist op de tafel voor zijn chef, deze maakte de beide knippen open en sloeg het deksel terug.

Hij nam de viool voorzichtig van haar plaats en zijn vingers gingen snel langs de wanden van de kist en tenslotte klapte hij het met groen laken bekleede bergplaatsje open, waar hars, snaren en een paar schroeven in bewaard worden.

Zijn vinger drukte op de bodem, die meegaf en toen hij nogmaals drukte, klapte ook die bodem open.

En iedereen zag met grote spanning toe, want de inspecteur haalde langzaam en als een goochelaar, die een toer verricht, het prachtige, beroemde parelsnoer van Lady Buxton te voorschijn.

HOOFDSTUK VI.

RAFFLES ONTPOPT ZICH

Er waren op dit ogenblik een tiental personen in het vertrek, want de agenten, die Lafontaine hadden binnen gebracht, waren gebleven. Toch was het zo stil, dat men een speld kon horen vallen. De paarden ritselden zachtjes, toen de inspecteur het snoer heel voorzichtig weer in het geheime hokje liet teruggliden.

— Dat is dus dat, zei hij laconiek. Het zal Lady Buxton plezier doen, dat haar juwelen weer terecht zijn. Maar er is nog een andere kant aan de kwestie! Mijnheer Lafontaine, wilt u mij eens vertellen en nu zonder praatjes, hoe de juwelen in uw vioolkist komen?

— Dat weet ik niet! antwoordde de violist op nijdige toon.

— Komaan, je moet ze er toch zelf ingedaan hebben, man! riep Mabel, boos wordend.

— Dat kan een ander wel gedaan hebben, nadat ik uit de muziekzaal werd weggeroepen!

— Praatjes! Want toen waren de ju-

welen al gestolen. Je zwijgt? Nu, misschien zal de nacht in de cel je tong wel lossen maken! Breng hem maar weg, mannen, want er valt nog meer te doen! Wacht nog even! Ken je deze heer, Lafontaine?

De violist wierp Maycroft een blik vol haat toe en antwoordde toen:

— Ik ken hem niet, ik heb hem nooit eerder gezien, maar als hij werkelijk John Raffles is, dan ligt er iets voor hem in het vet!

En met deze weinig parlementaire uitdrukking verliet Lafontaine het vertrek, stevig geëscorteerd door twee potige agenten.

Zodra de deur weer dicht was, leunde de inspecteur achterover in zijn stoel, als iemand die zich voorbereidt op een langdurig vraaggesprek en begon:

— Dat is een lelijke tegenvaller voor u, mijnheer « Dinges » zullen wij voorlopig maar zeggen. Agent, hoe kom je aan die kist?

— Daar is een hele historie aan verbonden, chef! Mijn posthuis ligt dicht bij de Victoria Street: we hadden juist telegrafisch bericht gekregen van de zaak bij Lady Buxton, met een beschrijving van de juwelen en van de kist, toen ik er op uit moest om straatdienst te gaan doen. Niet ver van de Crabtree Street stond ik even te praten met de collega, die ik ging aflossen, toen er uit die straat met flinke vaart een bus kwam aanrijden, buiten dienst en op weg naar de remise en tegelijk kwam er uit de Victoriastreet een auto, die nogal hard reed. Een aanrijding was onvermijdelijk en de botsing had bijna vlak voor onze neus plaats en de auto werd gemeen toegetakeld. Maar de vent, die hem bestuurde, sprong er heelhuids uit, trok iets uit het wrak, want meer was het niet en wilde er mee verdwijnen, toen ik nog net bijtijds de vioolkist herkende! Ik hield de man staande en vroeg naar zijn naam. Hij zei, dat hij Armadale heette. Ik wilde weten hoe hij aan de vioolkist kwam en ik verzocht hem, mij naar het posthuis te vergezellen.

— Dus daar zit hij nu? vroeg de inspecteur levendig.

— Pardon, chef, daar zit hij niet!

— Waar is die man dan nu?

— Dat weet ik niet, want hij nam de benen! antwoordde de agent laconiek. Wij wilden hem nog nalopen en mijn collega heeft zelfs nog geschoten, maar die vent leek wel een haas!

De inspecteur trommelde ongeduldig op het blad van zijn schrijftafel, maar Mabel Armstrong, die de heer Maycroft aandachtig had gadeslagen, zei nu:

— Het schijnt u veel genoeg te doen, dat uw medeplichtige is ontkomen?

— Het doet mij inderdaad veel genoeg, dat de heer Armadale ontkomen is, antwoordde de ander droogjes. Maar ik begrijp niet waarom u het woord medeplichtige gebruikt.

— Zullen wij nu maar liever eindelijk eens ophouden met dat schuilvinkje spelen? Het dient immers tot niets, nog langer te ontkennen! Men heeft u bei-

den bij de kist gezien, de kist is verdwenen, tegelijk met uw vriend, men heeft uw vriend en de kist samen teruggevonden, uw vriend is op de loop gegaan en in de kist zitten de gestolen juwelen! Druk ik mij duidelijk uit?

— Het laat niets te wensen over! antwoordde de heer met de witte bakkebaarden. Maar ik kan het toch niet helpen, dat ik toevallig even met hem gepraat heb en die viool heb bekeken?

— Dan is er niets aan te doen, dan zullen we ook jou moeten vasthouden. Raffles, want als je het goedvindt, zal ik je voorlopig zo maar noemen! zei Mabel kortaf.

— Waaruit gelooft u te mogen afleiden, dat ik John Raffles ben? vroeg Maycroft weer.

— Uit allerlei zaken! Je bent precies even groot als de man, die met mij in het betonnen hok zat, enige dagen geleden, je hebt precies dezelfde kleur van ogen; je draagt een bril, die geen bril is, je bakkebaarden zijn ongetwijfeld nagemaakt, want je durft er niet aan laten trekken en ten overvloede juwelen van deze waarde hebben altijd een zeer grote aantrekkingskracht voor je gehad! Het spijt me waarlijk, dat ze ditmaal je neus voorbij zullen gaan!

— Gelooft u dat ze dat zullen doen?

— Aha, daaraan herken ik je! Als er nog iets nodig was om mij te overtuigen, dan heb jij me dat geleverd! Het is juist iets voor Raffles, de politie te tarten! Grootspraak! Bluf! Nu, we zullen eens zien, wie ditmaal aan het langste einde trekt! Luister eens, agenten: ik ben detective, maar ik ben maar een vrouw! Dit is geen werkje voor mij, maar jullie trekt een van allen eens flink aan die witte bakkebaarden en aan dat eerwaardige hoofdhaar! Het zal een beetje pijn doen Raffles, tenminste als het echt is, maar dat moet je er toch voor over hebben, om je onschuld te kunnen bewijzen! Want werkelijk, aan een witharige Raffles kan ik zelf niet geloven!

Een van de zwaarstgebouwde agenten trad reeds op Maycroft toe, maar

deze deed een stap achteruit en zei koeltjes :

— Blijf waar je bent, man! Ik zou niet kunnen toestaan, dat je mij aanraakte en je moeten neerslaan!

Hij bracht beide handen aan zijn wangen en niet zonder moeite trok hij het dunne vlies aan weerszijden los, waarop de haren van twee valse bakkebaarden kunstig waren ingeplant.

Toen ontdeed hij zich van de pruik, een waar prachtstuk, buitengewoon goed aansluitend, en men zag zwart haar te voorschijn komen, glanzend nog en slechts aan de slapen een weinig grijzend.

— Geef je toe dat je Raffles bent?

— Ik ben John Raffles! klonk het eenvoudige antwoord.

— En geef je de strijd op?

— Ik geef nooit een strijd op, Miss Mabel

— Je wilt toch niet zeggen, dat we je vrij zullen laten? riep het meisje verbaasd uit?

— Ik ben toch bang dat u dat wel zult moeten doen, want u hebt niet het minste bewijs tegen mij, behalve dan, dat ik mij onder een vals voorwendsel naar het huis van Lady Buxton heb begeven. Maar van mijn opzet om haar juwelen weg te nemen is niets gebleken! Trouwens, een ander is mij immers voor geweest!

— Je gelooft dus, dat Lafontaine zé gestolen heeft? vroeg Mabel op levendige toon.

— Ik geloof het niet alleen, ik weet het volmaakt zeker! Zij zaten in zijn vioolkist, toen ik die met mijn vriend Armadale bezichtigde!

— Als dat zo is, waarom heb je dat dan niet onmiddellijk aan Miss Dorothy gezegd?

— Omdat ik mij daartoe volstrekt niet geroepen achtte.

— Omdat je de juwelen zelf wilde hebben, Raffles, zeg het nu maar liever ronduit! drong Mabel aan, zacht gestemd door haar overwinning op die geduchte vijand van de maatschappij, die zij nu door haar schranderheid eindelijk had weten klein te krijgen!

— U zult het moeten bewijzen, Miss! antwoordde Raffles schouderophalend.

— Dat zullen wij, zodra wij die Armadale hebben! riep de inspecteur zeer toornig uit.

— Maar die krijgt u niet! zei Raffles glimlachend. Ik zal van nacht wel hier moeten blijven?

— Wat dacht je, dat we je naar het Carlton Hotel zouden brengen? vroeg de inspecteur grof. We zijn veel te blij, dat we je hebben, man! Wel, ik wil je wel verzekeren, dat ik de hoop al lang had opgegeven, je van aangezicht tot aangezicht te zien! Miss Mabel, mijn hulde! Ik geloof, dat deze overwinning u geen windeieren zal leggen.

Het meisje kreeg een kleur, verbleekte toen en zei met afgewend hoofd:

— Ik heb alleen maar mijn plicht gedaan! Dat zal John Raffles zelf ook wel begrijpen!

— Bij mijn ziel, ik geloof dat u u zelf verontschuldigt! riep de inspecteur verbaasd uit.

— Gedeeltelijk doe ik dat ook, cheff! zei het meisje zacht. Ik kan nooit vergeten, dat ik hier niet zou zijn geweest, dat ik ellendig zou zijn verdrongen, als hij er niet geweest was. En, wat de prijs betreft, die op zijn aanhouding is gesteld, die zou ik voor niets ter wereld willen aannemen!

Er kwam iets van diepe verwondering, ja bijna ontzag in de ogen van Raffles, waarmede hij het dappere meisje aanzag.

Hij zei met zijn diepe en toch zo heldere stem, die hij naar willekeur kon veranderen:

— Mijn mening zal u wel niet veel belang inboezemen, Miss Mabel, maar ik kan niet nalaten, u mijn grote bewondering te betuigen. Maar ik kan werkelijk het denkbeeld niet verdragen, dat al mijn moeite vruchteloos zou zijn geweest en Mylady Buxton, die zo verbazend rijk is, die prachtige juwelen in die kist weer zou terugkrijgen!

De inspecteur, die tamelijk ongeduldig had geluisterd, mengde zich nu weer in het gesprek en zei schamper:

— Je zult je met dat denkbeeld toch vertrouwd moeten maken, Raffles! Komaan, geen grootspraak meer, je weet drommels goed, dat voor jou het scherm voor de laatste maal gevallen is! Wij zullen maanden en misschien wel jaren nodig hebben, om je schuldenlijst op te maken, maar geduld overwint alles!

— Dat heb ik vaker horen zeggen! spotte Raffles. Maar het gaat niet steeds op, want het zal niet voldoende zijn, mijn zondenregister samen te stellen, die zonden zullen ook bewezen moeten worden!

— Wij zullen ons best doen! beloofde de inspecteur sarcastisch.

— Wat deze laatste zaak betreft, hernam Raffles, met een verlangende blik naar de oude vioolkist, u zult de grootste moeite hebben mij iets te kunnen verwijten, want alles wel beschouwd, heb ik de juwelen van Lady Buxton toch niet gestolen!

— Dat is zo, maar je hebt ze ontroofd aan de dief en ik kan niet inzien, dat dat geen verschil uitmaakt!

— Welneen, niet ik heb dat gedaan, maar een zekere Armadale!

— Je medeplichtige! riep de inspecteur ongeduldig. Ik krijg de indruk, Raffles, dat je zoveel praat om tijd te winnen en ik kan volstrekt niet inzien, hoe je dat zou kunnen baten! Breng hem nu maar weg, mannen, maar doorzoek hem vooral van top tot teen, tot zelfs de zolen van zijn schoenen en sluit hem in de stevigste cel op. Er moet een man voor de deur staan, die

zijn post geen seconde mag verlaten. Om vermoedheid te voorkomen, moet hij om de twee uren afgelost worden, en dan nog ben ik niet volkomen gerust en had ik wel zo lief, dat ik die man naar het huis van bewaring kon laten overbrengen!

Raffles boog hoffelijk en zei, met een twinkeling van spot in zijn ogen:

— Dat mag ik zeker als een zeer groot compliment beschouwen, inspecteur?

De inspecteur gaf geen antwoord. Hij was uit zijn humeur. Er was iets in de houding van de arrestant, dat hem volstrekt niet beviel en dat, zonder uitdagerend te zijn, van een zekerheid sprak, die de politiebeambte alles behalve aanstond. En toch kon hij zich met geen mogelijkheid voorstellen, hoe iemand er in zou slagen uit een politiebureau te breken, wanneer hij zo uitstekend bewaakt zou worden, als met die man daar het geval was, die hem met zijn lichtende, grijze ogen zo aandachtig bekeek, een beetje uit de hoogte, een beetje spottend ook.

Hij keek zijn gevangene nog een kort ogenblik doordringend aan en toen maakte hij een veelbetekenend gebaar naar de deur. Raffles wendde zich om en twee agenten plaatsten zich onmiddellijk naast hem.

En op het ogenblik, dat hij zou weggaan, riep de inspecteur nog eens:

— Doorzoek hem vooral van top tot teen! En dan in de stevigste cel die er is!

HOOFDSTUK VII

DE INSPECTEUR VERLIEST EEN WEDDENSCHAP

De inspecteur bracht een ogenblik zijn tien vingertoppen tegen elkander, met de ellebogen steunend op het tafelblad, haalde toen de schouders op en zei, eigenlijk tot niemand in het bijzonder:

— Ik had het niet van hem gedacht, hij bluft!

— Ik weet het niet! zei Mabel peinzend en even op haar nagel bijtend. Raffles zegt zulke dingen nooit of hij brengt ze ten uitvoer ook!

— Nu, dan wil ik wel om alles wat u wilt met u wedden, dat hij deze keer gebluft heeft en hier niet wegkomt!

— Ik zou nog niet eens zeker van zijn, als ik zelf met een revolver in de hand vlak tegenover zijn cel zat! Ik zou maar niet wedden, inspecteur!

— Voor de drommel, ik wed wel! Ik wed om een doos van de beste sigaretten!

— Nu, dan zal ik maar hopen, dat ik die sigaretten zal moeten betalen!

Zij zei plotseling:

— Ik ga mij persoonlijk overtuigen, of alles in orde is! Voor ik het vergeet, wat gebeurt er met de juwelen? Sluit u ze op in de brandkast?

— Neen, ik wil ze hier niet langer hebben, dan volstrekt noodzakelijk is! En ik zal ook Lady Buxton opbellen, die ze maar moet komen halen.

De inspecteur greep de telefoon, na even in de gids gekeken te hebben en begon te spreken:

— Hallo, met wie? O pardon, generaal, ik wist natuurlijk niet dat Lady Buxton zich al ter ruste had begeven. Ik heb u gelukkig goed nieuws te zeggen, de juwelen zijn onbeschadigd terug gevonden. U zult mij een groot genoegen doen, door u persoonlijk even te komen overtuigen, of de diadeem van uw nicht is en de paarden van uw zuster zijn, ofschoon ik voor mij geen seconde twijfel. Wel, als u dat nodig acht! Natuurlijk, dat spreekt vanzelf!

Hij legde de haak op het toestel en Mabel vroeg dadelijk nieuwsgierig:

— Wat zei hij? Komt generaal Seymour hier?

— Ja, maar er zal nog wel een half uur mee heengaan, op zijn minst. Hij zei, dat hij op het punt stond zelf naar bed te gaan en hij moet zich weer helemaal aankleden. Hij wil met een van onze agenten meekomen, die daar dienst hebben in de buurt, wegens het late uur! En dat is een generaal!

— Ja, maar een heel oude! verdigde de detective de voormalige ijzervreter, lachend. Vergeet ook niet, dat het bijna drie uur in de nacht is!

— Hij heeft nog meer noten op zijn

zang! Hij wil mij absoluut een paar minuten onder vier ogen spreken! Ik kan volstrekt niet begrijpen, waarvoor dat nodig is! Goede hemel, de juwelen zullen toch niet vals zijn?

De inspecteur had dit laatste zeer verschrikt uitgeroepen, alsof het zijn eigen bezit betrof, trok de vioolkist haastig naar zich toe en nam er behoedzaam het parelsnoer uit, dat hij aandachtig bekeek.

— Hebt u er verstand van, Miss Armstrong? vroeg hij na enige ogenblikken, mismooedig. Ik moet u zeggen, dat ik geen parel van 1000 pond niet van een bazarprul kan onderscheiden!

— Nu, heel veel weet ik er ook niet van, maar ik zou toch wel zeggen, dat deze paarden echt zijn! Het is toch ook niet denkbaar, dat een vrouw als Lady Buxton glazen kralen zou dragen!

— En bovendien, riep de inspecteur, terwijl zijn trekken zich verhelderden, als zij vals waren, zou zij er niet zoveel drukte om hebben gemaakt!

— Daarin vergist u zich deerlijk, chef! Dan natuurlijk eerst! riep Mabel uit. Stel je eens voor, dat dat bekend werd, dat de dief verstand had van paarden! En dat hebben bijna alle juwelendieven! Nu, ik ga eens naar mijn arrestant kijken!

De inspecteur bromde iets, sloot de kist, hield haar vlak naast zich en begon met ander werk, nu en dan zijn schrijver raadplegend, snuffelend in rapporten en telkens telefonierend.

Het signalement van Armand Lafontaine was natuurlijk reeds lang tevoren, onmiddellijk na zijn aanhouding, naar alle uithoeken van Europa geseind en een paar uren na zijn komst, een kwartier nadat Raffles opgesloten was, kwamen al de eerste ongunstige berichten binnen.

Het signalement klopte onder andere tot in de kleinste bijzonderheden met dat van een bijzonder handige en sluwe juwelendief, die het laatst in Brussel had geopereerd. En als « bijzondere kenmerken » werd opgegeven: « voormalig opera orkestlid — speelt uitstekend viool ».

Eigenlijk was reeds van dat eerste telegram af het lot van mijnheer Armand Lafontaine bezegeld en zijn rol was voorlopig uitgespeeld.

Men zocht natuurlijk onmiddellijk naar Zwarte Anna en een paar rechercheurs vonden haar in een danshuis. Toen zij vernam wat Lafontaine van haar opdracht gezegd had, barstte zij in vloeken uit, maar bekende onmiddellijk. Inderdaad had zij Lafontaine, die zij uitstekend kende, opgedragen, om in het verdachte huis aan de Victoria Street binnen te dringen en te trachten, brieven en andere bezwarende dingen te vinden, die de schuld van Raffles onomstotelijk moesten vaststellen.

Zij zei er echter niet bij, en dat had Lafontaine ook verzwegen, dat zij vurig hoopte, nog wel iets anders dan papieren te zullen ontdekken: kostbare dingen, diamanten, gouden ringen, een hele schat van Aladin, goed verstopt in een of andere geheime bergplaats!

Het was natuurlijk aansporing tot inbraak en Zwarte Anna wandelde voor de zoveelste maal weer eens een politiebureau binnen. Het was natuurlijk hetzelfde als dat, waar haar zaakgelastigde zat opgesloten.

Zwarte Anna kreeg Raffles maar heel even te zien en dat was op het ogenblik, dat zij in een cel werd opgesloten, ongeveer tien nummers verder dan die van Raffles.

Haar gevoelens waren dus tweeledig. Zij had Raffles herkend en haar duivelse wraakzucht was voldaan, maar aan de andere kant was zij alles behalve vriendelijk gezind jegens Mabel, aan wie zij die vette kluij in handen had gespeeld en die haar, naar zij meende, al heel slecht beloonde door deze opsluiting.

Mabel echter trok er zich al heel weinig van aan en begaf zich weer naar de kamer van de inspecteur.

— In orde? vroeg deze onmiddellijk.

— Voor zover ik kan nagaan, moet het hem volkomen onmogelijk zijn, te ontsnappen! Zijn kleren zijn met de grootste zorgvuldigheid doorzocht en ook zijn schoenen, zoals u gezegd had.

Natuurlijk was hij iets van plan van nacht, want de agenten hebben een hele collectie van de fijnste, stalen lopers gevonden en in de voering van zijn vest zat een klein veiltje en in een extra zakje achter in zijn rok vonden ze een metaalzaagje! Dat is hem natuurlijk alles afgenomen. Hij heeft geen tandenstoker gehouden, geen zakkam, letterlijk niets! en toch...

— Komaan, u ziet spoken, Miss Armstrong! zei de inspecteur lachend. Staat de agent voor de deur?

— Hij staat er voor, met zijn gezicht naar de traliedeur en de cel is helder verlicht.

— Dan zou ik nu maar rustig naar de wachtzaal gaan om te trachten een beetje te slapen! Het loopt naar drie uur! Ik zie eigenlijk niet in, waarom u niet naar huis zou kunnen gaan.

— Dat denk ik aanstonds ook te doen, chef. Ik ben nu werkelijk een beetje moe. Maar ik wil nog wachten tot er antwoord is op de telegrammen naar Rome en Madrid, waar Raffles het laatst een grote slag moet hebben geslagen, tenminste een die bekend is geworden! Is de generaal er al geweest?

— Neen, maar ik verwacht hem ieder ogenblik.

— Dan ga ik nu slapen, en u kunt rustig even met hem spreken.

Zij kon ongeveer vijf minuten weg zijn, toen er een agent binnen kwam met een kaartje, dat hij de inspecteur bracht. Deze wierp er een blik op en zei kortaf:

— Laat de generaal maar binnen komen!

De agent hield de deur open en graaf Eric Seymour trad binnen, gekleed in een vrij ouderwetse, zwarte jas, die hem tot op de kniën hing, met een slappe hoed op en blijkbaar nog steeds opgewonden.

Hij keek de inspecteur van onder zijn borstelige wenkbrauwen toornig aan en gromde, aan zijn zware snor trekkend:

— Was het volstrekt nodig, mijnheer, mij bij nacht en ontijd hier te laten komen?

— Maar generaal, nu de gestolen juwelen toch gevonden zijn!

— Had men die dan niet aan mijn zuster kunnen terug brengen?

— Neem mij niet kwalijk, maar dat is de gewoonte niet!

— Ook niet tegenover een bevelvoerder, die in de eerste wereldoorlog in Vlaanderen zijn eretekens heeft behaald? bulderde Graaf Seymour.

— Het spijt mij, maar wij mogen geen uitzonderingen maken! zei de inspecteur, in zijn wiek geschoten. Ik dacht dat het u aangenaam zou hebben getroffen, dat de juwelen zo spoedig zijn teruggevonden!

— In ieder geval zijn ze niet van mij, maar van mijn zuster! bromde graaf Seymour. Waar is de rommel?

De inspecteur sloeg de deksel van de oude vioolkist open en wees naar het pakje, waarin de juwelen glinsterden en glansden.

— Hebben jullie de kerel, die ze gestolen heeft?

— Hij zit achter slot en grendel, generaal!

— Zo, dat valt mij mee. Ik heb het nooit voorzien op die muziekkerels; in de meeste gevallen niet veel zaaks. Doe de boel in een papiertje, wat ik u verzoeken mag.

Hij stak het papier, waarin de schrijver de juwelen gewikkeld had, in zijn zak, alsof het waardelose stenen waren, nam de pen in zijn hand, die een weinig trilde en bukte zich voorover, om zijn handtekening onder het reçu te zetten.

Op dat ogenblik ging de gangdeur open en Mabel trad binnen.

Zij keek een ogenblik naar de bukkende figuur, deed de deur dicht en kwam toen met zachte tred aanlopen.

Juist had de generaal zijn handtekening gezet, richtte zich op en keek om.

Hij keek in het strakke gelaat van de detective en toen hij zijn blik ongeveer een voet liet zakken, viel die op de glimmende loop van een revolver, die op zijn maagkuiltje was gericht en een rustige stem zei:

— Steek je handen op!

— Jenkins, bel jij even!

De schrijver, even wit als het papier, dat hij gebruikte, drukte op een knop onder het bereik van zijn hand.

— Wat betekent dat in 's hemelsnaam? stotterde de inspecteur, die zijn ogen niet scheen te geloven.

— Het betekent alleen maar, dat deze man generaal Seymour niet is! antwoordde Mabel bedaard, zonder haar revolver ook maar een millimeter te laten zakken. Toen hij in gebukte houding stond te schrijven, zag ik heel duidelijk een streepje van zijn donkerblond haar onder het wit van zijn pruik!

— Ik draag ze anders veel beter! Dit was maar behulp, zo verontschuldigde de gewaande generaal zich met een glimlach. Het was heel dom van mij, maar het ging niet anders.

— Wel voor de duivel! barstte de inspecteur uit. Dat had maar heel weinig gescheeld! Wie ben jij kerel? En hoe was het mogelijk dat je me straks antwoordde?

— Het is eigenlijk een geheimpje, mijnheer de inspecteur, maar ik was in het huis van Lady Buxton, omdat ik wel zo 'n boodschap verwachtte en ik ben zo vrij geweest, ze te beantwoorden! Het was een beetje gewaagd, maar iedereen sliep! Men trekt zich daar schijnbaar niet zo heel veel aan van een diamantenroof!

— Dan ben jij natuurlijk Armadale! zei Mabel zacht. Nu, ik ben blij, dat ik nog even ben binnen gekomen! Maar waar zitten onze agenten?

— Hier ben ik al, miss! klonk een stem achter haar en een agent van geweldige lichaamsbouw trad het vertrek binnen, op de voet gevolgd door iemand, die men nog niet kon onderscheiden, want hij ging bijna geheel schuil achter het reusachtige lichaam van de agent.

Mabel keek hem een beetje verbaasd aan en zei:

— Jij hoort toch niet thuis op dit bureau?

— Neen, miss, ik ben met de generaal meegekomen! verzekerde de reus. Waarom staat hij daar zo gek met zijn

handen in de hoogte? Geeft u dat ding maar hier, want het is gevaarlijk! Het mocht eens afgaan!

Vóór Mabel er ook maar het minste besef van had, wat er eigenlijk gebeurde, had de agent een reusachtige hand om haar pols gelegd en haar het schietwapen afgenomen.

De inspecteur tastte zelf naar een wapen, maar op dat ogenblik trad de man terzijde, die achter de reus was binnen gekomen.

Het was John Raffles.

En hij was gewapend met een uitstekende revolver, die hij onmiddellijk op de inspecteur richtte, met de woorden:

— Ik zal u moeten verzoeken om geen enkele beweging te maken, mijnheer. En laat, wat ik u bidden mag, dat krankzinnig gehamer op die schelknop na, mijnheer Jenkins, want het heeft geen nut, de schelddraad is doorgeknipt. Als u hameren wilt, neem dan uw neus als aambeeld.

Dit gehele voorval had ternauwernood enige seconden geduurd.

Charles Brand, die lange tijd zo voortreffelijk de generaalsrol had gespeeld, wipte vlug als een windhond over het bureau, ontnam de inspecteur zijn browning en bond hem met weergalozesnelheid op zijn stoel vast, waarop hij hem een prop in de mond duwde.

De schrijver onderging hetzelfde lot en de arme kerel dacht zelfs niet aan tegenweer.

Toen pas liet Raffles zijn wapen zakken en zei met grote hoffelijkheid tot de doodsbleke Mabel:

— U ziet wel, Miss, dat men de dag nooit moet prijzen vóór de avond! Over de agent voor de cel behoeft u zich niet ongerust te maken, want mijn grote vriend heeft heus niet al te hard geslagen. Met een paar weken volkomen rust zal hij er wel weer bovenop komen. En over een maand kan hij wellicht weer dienst doen. Het ging, helaas, niet anders. Deed hij het niet keurig! Het ging zo snel en zacht, dat niemand iets heeft gehoord! Maar nu dringt de tijd een beetje! Ik denk er niet aan, u te binden of te knevelen, want dat zou heel onhoffelijk zijn. Maar ik zal u wel moeten verzoeken, dit donkere zijvertrekje in te gaan. Wij zullen de deur dan sluiten en ik hoop ver weg te zijn, als die slaapkoppen hier eindelijk begrijpen wat er gaande is! Adieu, Miss Mabel en aanvaard mijn oprechte verontschuldigen, ik breng nu eenmaal graag ten uitvoer wat ik mij voorneem!

Enige tellen later had het drietal het politiebureau langs een zijdeur verlaten, terwijl vier, vijf agenten uit de wachtzaal kwamen toestormen, op het lawaai, dat Mabel maakte met haar stem en met haar roffelende vuisten op de gesloten tussendeur.

Het eerste, wat de arme Mabel zei, toen zij weer tegenover de bevrijde inspecteur stond, die bijna stikte van woede, was:

— Ik condoleer u van harte, inspecteur — en mijn geliefkoosd sigarettenmerk is Camel!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het Juweel van Prins Omar

